

TACİM ÇİÇEK

AYKIRI SEVDALAR
SÖYLENCESİ



ekitap.ayorum.com

TACİM ÇİÇEK
AYKIRI SEVDALAR SÖYLENCESİ

-kostüm bay k'nın
yaşamına dair bilinçaltı sanısı

*okuyacakların,
biraz da senin hayatın.*

0, "tez" ben "karşı tez" ve sen de "sentez"imizsin, dedi kadın; yataktakine. Sana onun ve benzerlerinin yaşayıp yazdıklarını içeren ve uydurma olan gereksiz onlarcası yerine; gerçek bir masal anlatacağım bu akşam, senin böylesine gereksinimin var çünkü...

Nemli, loş ve yarı karanlık, sonra yaşamımızı zorlaştıran ortamıyla bizi çepeçevre soran bir mekândayız... Varlığımızı, burayı 'yaratanlara gerekli şeyler' için kendimizden beklenenin üstünde uğraşlarımızdan dolayı sürdürebiliyoruz. Öylesine bir yaşam düzenlemiş ki efendiler... Yaşam kaynağı olanı bizsiz elde edemediklerinden her şey için araç olarak kullanıyorlar bizi. Başka bir deyişle ortamdan ötürü bunu zorunlu hâle getirmek durumuna gelmişiz onlar için. Ve etkilenmemiz o kadar doğallaşmış ki dışına çıkabilmemiz, bunsuz yaşayabilmemiz olanaksız diye düşünmeden edememişiz. Onlara gerekli olan her şeyi sağlayabilmemizle orantılı olduğundan hayatımız...

Dinlenme, uyuma, beslenme, üreme ve öncekilerin bizlere öğrettikleri işleri, bizden sonrakilere öğretme yerlerimiz hizmetinde bulduklarımızıninkilere benzemez, her şey hep öncekinin devamıdır bizim dünyamızda...

Onları görebilmemiz veya bildiğimiz tüm canlılarla kıyaslayıp gözümüzde şekillendirebilmemiz olası değil. Çünkü efendilerimizi görenimiz yok hiç. Ama bizlere kadarki hizmetinde bulunan görevlilerinden edindiklerimizle az biraz tanıyabiliyoruz onları... Belleklerimizdeki kişiliksiz kişilikleri öylesine anlatılmaz ama aynı zamanda da ürkütücü ve bir o kadar da dokunulmazlar ki... Koruyucularının ve diğer görevlilerinin bezdiriciliklerinden beter yapıda olduklarını her vakit öğreniyoruz... Tanımadığınız, göremediğiniz ve hakkında hiçbir şey bilmediğinizle mücadele edebilmemiz olanaksız. Görebilme, algılayabilme fırsatınız olsa bu çok kolay mı, zor mu kıyaslıyorsunuz. Bu söz konusu bile

olmadığından sonucu kestiremiyorsunuz. Ek olarak soyut gücünü onun somutlaştırıcılarının etkisiyle kabuğunuzda daha da çok çekilmek durumunda kalıyorsunuz... Bulduğunuz yerden, alışık olduğunuz atmosferden uzaklaşmak, size ters gelen her şeyi sorgulamak için araştırmak istemek, cesaretle de öte ölümü göze almayı gerektiriyor. Bilinen bu olguyu göğüslemek olanaksız gibidir. *Gibidir* diyorum çünkü bizlerle hakkında bilgimiz olmayan efendilerimiz arasındaki görevlileri bizlerden farklılaştıran tek şey özel giysileridir. Onların bu zırhlarını doğal sandığımız hâlde, böyle olmayan, çıplak tenimizin dayanamadığı şeylere dayanmalarını gerçekleştiriyor.

Evet, 'nelere' diye mırıldandığınızı duyar gibiyim...

Dışımızda var olan ve yaşamımızı başkalarına göre biçimlendiren bu yerde, salt onlar için alıştırıldığımız işleri yapabilmemiz adına bedenlerimiz kaygan, çıplak ve de ince mi ince, uzun mu uzun olmuş.

Hızlı hareket etmeleri, soluklanmaları hava bacalarına bağlı olduğundan buraların sık sık temizlenmesi, açılması gerekiyor. Bu da bizim işimiz... Yüksek bacalara çıkmak, açmak ve içlerini özel sıvılarımızla kayganlaştırmak... O kadar çok emek harcıyoruz ki bunun için içimizden dışımıza durmadan çıkan terimiz, tenimizde birikiyor, bu hem bacaları sıvamaya yarıyor hem de bizlerin oradan aşağı inmemize yarıyor ve bizi düşüp ölmekten kurtarıyor. Belki en önemli yanı, bizim için çok tehlikeli olan ışıkları, ısıları etkisizleştiriyor olması. Giysilerimiz olmadığından tenimizi kavruktan koruyor. Anlattıklarımın tümü artık atalarımızdan bizlere, bizlerden de soyumuzu sürdüreceklerimize geçiyor... Bir tür kalıtım dediğimiz yolla türümüzün üyelerine geçen bu alışkanlıklar zararımıza olmasıyla birlikte, hayatımız olmuş durumda...

HAVA BACALARI'nı kapatmak hiç de akıllıca olmaz, bunlar yaşamımızı düzenleyenlerle aramızda 'göbek bağı'dır. Doğrudan ısı ve ışık bize zararlı, ama onlar için buralardan içeri giriyor beraberinde gelen hava ile de soluklandığımızı söyleyeyim hiç unutmadan. Düşündüğünüzü yapmak, onlarla birlikte yaşamımıza son vermek olur ki bunu hiç mi hiç istemeyiz... Sanırım bunu istemezsiniz, biz de...

Şimdi hava bacaları salt bizimkilerin iç düzenlerine yönelik değil. Sınırlarının bittiği yerde, sınırimızdan sonra başkalarının yaşam alanları başlıyor. Bu yaşam alanlarını görenimiz yok içimizde. Ama bizden öncekilerden kaçmayı deneyip de yakalanıp getirilenlerin anlattıklarından bize de aktarıldığı için biliyoruz az biraz da olsa... Buradakilerin, efendilerimizle ilişkileri karşılıklı çıkarlara dayanıyor. Soluma deliklerimiz, yukarıdakilerin -ışksız yaşayamayanların- yiyeceklerinin yetiştiği ortamı havalandırıyor. Köklerdeki besinlerle efendilerimiz, üstündekilerle de onlar besleniyorlar. Bizlerin yukarıya çıkmamızı, orada kendimize uygun başka ortamlar, yani yaşam alanları aramamızı istemiyorlar bu yüzden. Yukarıdakilerin hizmetinde bulunanlar çıkanları acımasız bir biçimde yok ediyor, kendileri ve efendilerimiz için.

Düşünün bir, 'aykırılaşanlarımıza 'koruyucu görevliler' neler yapıyorlar acaba?' diye. Isının, ışığın doğrudan geldiği kuyulara atıyorlar. Yanmış tenlerin kokuları bizlere kadar ulaşıyor... Belirlenen sınırı aşanları, yukarıdakilere bildiriyorlar. Onlar suni ateşleriyle yakıyorlar kaçakları... Orada bilmediğimiz, görmediğimiz nice canavarların pençesinde can veriyorlar... Biliyorsunuz, anlatmama gerek yok başımıza nelerin geldiğini... Ama özel giysileri olan türümüzden görevliler bu tehlikelerin hiç birinden etkilenmiyorlar.

Dinleyin şimdi, bugüne kadar anlatılara inanmıyorduk, ama korkuyorduk da... Çünkü bilmiyorduk, deneyenimiz olmamıştı... Geriye dönen olmadığından, yakalanıp getirilenlerin de fazlaca bilgi edinmediklerinden soyumuzdan özel giysili görevlilerin anlattıklarıyla bir takım duyularımız vardı o kadar... Belki, doğru bildiğimiz yaşam 'kader değil' diye kuşkularımız oluyordu. Tenimizi kavuran ısı ve ışığın her yanı etkisine aldığı da büyük bir yalandı. Böyle düşünüyorduk çoğumuz, yalnız doğrudan karşılaşmadığımızdan çekiniyorduk... Anlatılanların hepsi bizi onlara bağımlılaştırıyordu, bunu düşünemiyorduk, düşünsek bile çıkışımız olmadığından katlanıyorduk. 'Böyle gelmiş, böyle gitsin' diyenimiz mi, alıştığımız yerin kendine özgü biçimin dışında yaşayamayızcılarımız mı, yoksa 'onlara elimiz eremez' görüşünde olanımız mı olmadı? Oldu bunlar... Artık sınırimızdan öteki yaşamı, yaşamların ortamını gören ve bizzat yaşayan biri var artık aramızda... Bakınıp durmayın, tedirgin de olmayın.

O benim...

Evet, şaşırmayın ve şimdi dinleyin anlatacaklarımı...

Başından itibaren aktaracağım her şeyi tüm ayrıntısına kadar, olur mu? Yalnız gözcü arkadaşlarımızı uyaralım daha da dikkatli olsunlar, aslında bize layık gördükleri buralara soyumuzdan da olsa görevliler gelmez, yine de önlemimizi alalım, derim...

Diyordum ki, en büyük yasağı çiğnedim ve orayı araştırmaya gittim... Aranızda bu kararıma katılan ve bugüne dek bunu saklayan arkadaşlarım da oldu. Onların katkıları olmasaydı bunu başaramazdım... Sabrınızı ve dikkatinizi istiyorum. Anlatacaklarımı pür dikkat dinlemenizi istiyorum... En küçük bir şüphe içinizde kalmasın diye sorularınıza da yanıt vereceğim sonra... Gözünüz, kulağınız ve sizler olarak çıktığımı unutmayın... Sonucunda verilecek karar bizim geleceğimizi belirleyecek... Sanırım, şimdilik

sorusu olan yok, öyleyse başlayabilirim... Şu an merakınız ilginiz ve de öğrenme, bilme isteğiniz var çevremde, sizler değil de sanki... Çok güzel bu! Gerçekten...

Nasıl çıkacaktım?

Bilinmeze, yasaklanana yol almak ve bunun araçlarını bulabilmek, edinmek zordu... Soruların oluşturduğu soyut çember daraldıkça aydınlığa ulaşabilmek isteği ve buna paralel aydınlık yaklaşıp kolaylaşıyordu... Sözünü ettiğim çember son deliğine kadar gelmişti, sanki çıkar yol üstüneydim... Aranızdaki dostlarımla konuşmuş ve karmakarışık duygular içinde ama aydınlanmış bir çehreyle onlardan ayrılmıştım. Birimlerimize çekildiğiniz ve güçlenmeye durduğunuz andı. Yeni açılan ışık ve hava delikleri göz kırpan yıldızların ölgün ışıklarıyla mekânlarımızı canlandırıyordu.

Barınağıma ilerliyordum...

İnce ve uzun yolumun sonundaki yerime yani... Buraya kadar bu yola dik inen ara küçük yolların köşe başlarında bizden özel giysili görevliler bulunurdu her zaman. Kimi gezinir, kimi de uyuklardı... Birbirine yakın olanlar ise konuşurdu...

Her ara ve anayol sonunda yukarıya yükselen hava ve ışık bacaları bulunuyordu... Bu delikleri yukarıdakilerin bulabilmeleri veya yıkabilmeleri olanaksızdı...

Birden durdum...

Küçücük yüreğim kabına sığmıyordu... Sesini duyacaklar diye ödüm patladı... Onu telkin etmeye çalıştım, olmadı... Aniden durması mümkün olmayan bir at gibi kısa zamanda eski temposuna girdi... Aklım yerine sığmayan ve de durmadan büyüyen çığ oldu. İçimden geçenleri hesaplıyorum: Kurallar,

tabular, alışkanlıklar ölümü gerektiren suçlar, daha neler neler... Tümünü tenimi titretmeden yüreğimin dipsiz kuyularına düşüyorlar.

“Bilinmezler” ağır basıyor...

Bunun egemenliğine giren beynimdeki bedenimden çıkıyor, izliyorum onu... Görevliye ilerliyor, ivedilikle etrafı gözlüyor ve sonra uyuyanı yana çekiyor, oradaki boş barınağa götürüyor. Boğuyor, öldürüyor. Giysilerini çıkarıp üstüne geçiriyor ve bana gelip bedenime giriyor... Hiçbir şey hissetmiyorum, huzurluyum... İlerliyorum. Aklım yürümemle birlikte garipleşiyor... Görevliler sayılı... Onu öldürüp saklamam bilinecek ve benim yüzümden çoğunun yaşamı sönecek diye düşünüyorum... Böylesi iç kemirici savlarla yine de ilerliyorum... Kimi gözcüler uyuyor, bunları kolay geçiyorum. Uyanıkları ise uykulu ve boğuk sesler çıkararak atlatıyorum... En yakın ışık ve hava bacasına yaklaştığımda seviniyorum. Çünkü içimdeki bedenimi kafese kapatılan vahşi bir hayvan gibi tekmeliyor ve de beni ele vermeye çalışıyor gibiydi... Beni gizleyen karanlığa ilk defa şükrediyorum...

Buradaki görevli, aniden uyandı. ‘N’oluyor?’ işareti yaptı. Uyuduğu için yukarıya çıkanları görmediğini söyledim, ondan uzak durarak... Gözleri keskindi gözcülerin, en kör karanlıkta bile bizleri tanırlardı... Dediğime şaşırды, uykusundan dolayı da sersemdi biraz... Ne kadar uyuyakaldığını kestiremediğinden sözlerime yanıt veremedi... Korkmaya başladı... ‘Çekinme aramızda sır olarak kalır,’ dedim. ‘Yukarı çıkıp onları arayayım senin için geç gelebilir hatta ölebilirim, sen de toplanma alanında sayımda beni söylemezsin olur biter,’ diyerek sözümü bağladım.

En küçük bir hatanın sonu ölümdü.

Giyileri alınıyor ve ışıklı çukurlara atılıyorlardı hata yapan görevliler, biliyorsunuz bunu zaten... Bunun için bana göz yumdu. Kenara çekildi ve ben ivedilikle yukarıya tırmanmaya başladım...

Bacanın ve sınırimızın sonundaydım artık.

Ayazdı. Korkumuz olan ışıklar ve ısılar yoktu...

Cırcırların türküleri, kurbağaların şarkıları ve de gece kuşlarının sesleri, hafif esen rüzgârın önüne kapılmış küçük bulutlar gibi uzaklara ta uzaklara gidiyordu. Bu saydıklarımı görmemiştik hiç ama onlar hakkında az biraz da olsa bilgimiz vardı yine de... Geceyi ise yaşamımızdan ve de ortamımızdan dolayı çok iyi biliyordum, saklanabileceğim bir kuytuda gündüzü bekledim. Usumda şüphelerim ve korkularıyla dalmışım...

Biraz önce anlattığım korkularım vardı ya hani...

Arkadaşlarım, arımdan çok kısa aralıklarla çıkmışlar...

Bilirsiniz tehlikeli durumlarda birbirimize zarar vermemek için gerekmedikçe sohbet etmez ve birbirimizle ilgili pek bir şey bilmezdik. Bu güvenliğimiz ve hayatta kalmamız için de gerekliydi üstelik. Yine de bir elin parmak sayısını geçmeyecek sayıda arkadaşımız, dostumuz, hatta sırdaşımız olurdu. İşte size anlatmaya başladığım serüvenin ve istemediğimiz bir hayatı yaşamamak için bizim adımıza çıktığım yolculuğu toprağa düşen bir minicik tohum gibi en az kendim kadar güvendiğim birkaç arkadaşıyla paylaştım. Onların heyecanı, korkusu ve şüpheleri geçtikçe de bana inançları, güvenleri arttı. İşte o minicik tohum önce kendine yaşam alanı bulmak için hepimizin içinde kök saldı. Besleneceği şeylere ulaşınca da içimizden dışımıza doğru filizlendi ve gövde oldu incecik de olsa. Biz de onun daha da büyümesi için elimizden geleni yaptık meyvesi olan bir düşünce ağacına dönüşüp dikkatimizi çeksin, meyvesine bizi imrendirsin ve tadına bakıp

gözlerimizi açsın diye boş durmadık. Ve böylece aramızda kararlaştırdık. Bu yolculuğa çıkması gerekenin ben olduğuma karar verdik...

Hiçbir şey öyle kolay ve kendiliğinden olmadı yani, ince eleyip sık dokumamızın istediğimizi gerçekleştirme sevdamızın peşinden gittik diye oldu bazı şeyler ve daha büyük şeyler de hepimizin çabası, isteği ve emeğiyle gerçekleşecek...

Hemen düşünmüşler ve birazdan söyleyeceğim olayı gerçekleştirmişler o güzel arkadaşlar içlerinden bir fedai seçerek. Bizim için ve de benim için; anlayabiliyor musunuz? O cesur yürek arkadaşım, yüzünden tanınmamak için yüzünü yaktırmış biraz ve benim öldürdüğümün yerine geçerek onu sürükleyip, ihanet edenlerin atıldığı çukura atmış. Yanındakiler barınaklarına çekildikten sonra yakın nöbetçileri uyandırarak ve bunların uykulu hâllerinden yararlanarak...

Giysilerinin neden olmadığını sormuşlar ona... 'Çukura attığımızı dışarıdan getirirken çevredeki engellere takılarak yırtıldı,' demiş, 'parçalarını getirmeyi de akıl edemedim,' diye eklemiş... Yüzü sorulduğunda ise kaçağın boğuşma sırasında gözlüğünü düşürdüğünü bu yüzden ışıktan kavrulduğunu söylemiş... Benim için bu arkadaş, yaşamına son verip dışarı çıkmak için yerine geçtiğim görevlinin yerine geçerek beni kurtarmış ve de kendini feda etmiş... İşte bu cesur yürek arkadaşın sayesinde ve fedacı anlayışından dolayı dönüp dolaşacağım yer burası olduğundan; buraya yaklaştıkça içimde büyüyüp beni soluksuz bırakan o korkularım, kaygılarım azalarak yok oldu, onun sayesinde karşınızdayım. Yaşadıklarımı, gördüklerimi ve yaptıklarımı anlatıyorum size... Onun anısı önünde saygıyla bin kez eğiliyorum.

Bir şeylerin bedenimi yaktığını sanarak uyandım...

Isı ve ışık kaynağı tam tepemdeydi. Üzerimdeki giysi ve boyumca oluşturduğu gölgesiyle gözlerden irak olmak için sığındığım çalılıklar olmasaydı, uyanmadan kavrulacaktım... Toparlandım, daha da gölgeye çekildim. Görebildiğim kadar baktım önüme... Yerimden uzaklara geniş mi geniş bir düzlük hâkimdi. Bunun sonunda başaklara durmuş ekin tarlaları... Gün susuzluğunu gidermek için kocaman düzlüğe ışıklarını dikmiş ve içindeki suyu buharlaştırmıştı adeta... Yerim serin ve loş olmasına rağmen yine de bunalıyordum... Mekânımızda yaratılan çukursu fırınların sıcaklığını anlayabiliyordum artık...

Düzlük yanıyor gibiydi...

Giysilerim sırtımı koruyordu ama ayaklarım ve karnım ise ısının pençesinde kıvranan düzlüğün topraklarına yapışıyordu. Her denemem sonuçsuz kalıyordu. Köklerinden efendilerimizin, başaklarından buraların üstünde yaşamlarını sürdürenlerin yararlandığı alanlara gidebilmeyi çok istiyordum, düşünüyordum...

Suni ateş bu olmalıydı... Alev alev...

Toprağın göremediğim suları buğulaşarak yukarıya yükseliyordu. Kor gibi olmayan ama ondan da kızgın topraklar karşıya geçmemi engelliyordu... 'Koruyucu gözcü görevliler'in nasıl korunabildiklerini bulmaya çalışıyordum... Düzlük her yana sonsuzluğa uzanır gibiydi... Bulduğum yer varmak istediğim yere en yakın noktaydı...

-Hey küçük solucan, dedi bir ses. Dönüp baktım, kara ve yarım yuvarlak bir böcekti...

Kendinden büyük pislikten topu ön ayaklarıyla yuvarlayıp duruyordu...

-Beni tanımadın mı? dedi, ben bok böceğim. Kaçakların peşindesin her hâlde...

-Hı-hı, dedim. Sıcak seni etkilemiyor bana yardım etsen de...

Garip garip güldü ve sözümü kesti:

-İlahi küçük solucan, dedi, zırhım var benim bilmiyor musun? Ayaklarım dahi bu zırhtandır. Senin, özel giysinden de dayanıklı. Seni götürmem. Kaplumbağayı bekleyeceksin...

-Hey neydi o üzerime "krraak" diyerek saldıran kara gölge? Uzun gagası ve sivri pençesiyle garip bir canlıydı...

-Ona karga derler, dedi bokböceği. Buna benzeyen kuşların hepsi de sizin çıplak tenli kaçaklarınızı severek yer. Şimdiye kadar hiç görmedin mi? Boyunu giysinden fazla uzatma. Üzerindeki hem ısılara hem de sizleri yemek isteyenlere karşı koruyor... İzinle benden öncekilere yetişmeliyim. Burada bizim için de tehlikeler var...

O gitti...

Kaplumbağayı bekledim...

Tuhaf bir ses duydum. Başımı bulduğum yerden şöyle bir uzattım ki ne göreyim... Bizden en az iki yüz defa uzun ve yüzlerce kere iri boz ve çatal dilli bir solucan... Kıvrıla kıvrıla, korkusuzca ve ısı kaynağıyla alay edencesine ve 'sss' diye ses çıkararak, sinek böcek ve kuş... Önüne ne çıkarsa yutarak ilerliyordu... Kaplumbağa olmalıydı... Seslendim... Pustu ve yerle bir oldu... Kaybettim birden... Beni görmüş olmalıydı ki önce uzun ve küt kafasını kaldırdı, sonra da çalılığın önüne sokuldu...

-Ne var küçük solucan? dedi.

-Beni başakların toprağına götür kaplumbağa, dedim.

-Ha ha, dedi, ben yılanım be gözcü-korucu solucan. Kaçakların peşindesin demek ki git yuvana be, onu veya onları bu sıcak kavurmuş ya da kuşlar, fareler, böcekler, belki de balık avlamak isteyen insanlar yakalamıştır. Sonra benim gibiler ne güne duruyor kaçaklarınızın etleri leziz, yakalar yutarız. Özel giysili olmasan seni bile yerdim. Giysin zehirli bizlerden koruyor sizleri...

-Yılan mı?' dedim. Tüylerim kabarmıştı... Korkum artmıştı... Bizlere benziyorsunuz, sıcak yakmıyor mu sizi?

-Hayır, dedi, anlaşılın sen yenilerdensin anlatayım. Bedenimiz özel giysilerinden de sert pullarla kaplıdır ve bizi su kaybetmekten, bu sıcaklardan korur. Sonra ayaklarımız yok sizler gibi ama çıplak değiliz, ısılar etkilemediği gibi kıvraklığımızı, hareketliliğimizi ve yaşamımızı sağlıyor... Tehlikeler bizim için de söz konusu hem bizleri de cayır cayır yakan ateşler var... Gitmeliyim, tehlikelerimizi seziyorum... Senin kaplumbağa çok tembel ve yavaş bir canlıdır, birazdan gelir başka şansın yok, bekle...

Yine beklemeye başladım. Yılan ben göz açıp kapayıncaya dek başaklara ulaştı...

Biraz sonra cılız sesler işittim.

Gelenlerin beni görmemeleri için çalılığa daha da sokularak baktım. Sırtlarında evleri ile iki canlı geçiyordu... Bizim gibi çıplaktılar, ıslaktılar ve de iriydiler.. Başlarında iki uzun ince kulak vardı... Çekinmeden önlerine çıktım...

-Yılanın söylediği kaplumbağalarsınız, dedim, sizi bekliyordum beni karşıya geçiresiniz diye...

-Hayır, dedi biraz önde olanı, bizler salyangozuz, küçük solucan kaplumbağa değil. O birazdan gelir, çok iri ve geniştir...

-Ben, karşıya geçmek için yürümek istedim ama toprak beni kavuracak oldu her seferinde... Siz de bize benziyorsunuz yine de kızgınlıktan etkilenmiyorsunuz...

-Sırtımızdaki evimiz bizi koruyor, dedi ilk konuşan, açıkta kalan yanımızı da burada hemen soğutuyoruz ve de yavaş yavaş gölge olan yerlerden geçerek gideceğimiz yere ulaşabiliyoruz. Yılanlar ve böcekler gibi gideceğimiz yerlere bu yüzden doğrudan değil de zikzaklar çizerek bu yüzden de geç ulaşabiliyoruz... Yolumuz uzun, hoşça kal...

Hiçbir tarafa ilerleyemiyorum...

Çalığa sıkılıp kalmışım... Geriye dönmek tehlikenin en büyüğü, biliyorum... Bilmediğim nice tehlikeler de başka bir korku kaynağı benim için... Beklediğim gelmiyor bir türlü... Merak da etmiyor değilim... Kaçak sayılan soydaşlarımızın peşinden çıkanları zor engellerden geçiren kaplumbağaları...

Düşüncelere dalmışım, tepemde ışıklar...

Çalışmadığım hâlde çok daha fazla sıvı salgılıyorum, bunalıyorum da. Ve ağır ağır ilerleyen bir yaratığın sesiyle irkiliyorum... Can korkusundan gizleniyorum... Saklandığım yarıktan izliyorum onu, boyu ve ayakları deveye benziyor... Yarım futbol topunun içindeki gövdesiyle usul usul ilerliyor... Dışarı çıktım ve bağırdım:

-Kaplumbağa, dedim.

Durdu. Usulca çevirdi başını. Baktı...

-Kaçakları aramaya mı geldin, yalnız üstelik? dedi.

-Arkadaşlarım, dedim, senden önceki kaplumbağa ile gittiler karşıya...

-Benden önceki mi? ...Sen sığmadın mı, aklım almadı ya neyse gel bakalım, dedi, bizimkilerden biri sizden en az yüz tanesini taşır yahu. Sen...

Bana inanamadı ama karşı da çıkmadı. Yüksek yerin önüne durdu, üzerine çıktım. Yavaş yürüdüğünden düşmem olası değildi.

-Giysine sığın iyice, dedi, kuşlar seni kapmasalar bile karşıya kadar açıkta kalan yerlerini ışık kurutur, felç olursun. Arkadaşların da bırakıp giderler. Ölür gidersin iyi gizlen ha...

-Tamam, dedim ona. Giysimin içine büzüldüm...

Bir süre sonra kabuğumdan çıkmamı söyledi.

Çıktım. Başakların arasındaydık. Sert kabuğundan yere başaklara tutunarak indim...

O uzaklaştı...

Burası loş ve kuytu bir yerdi... Serindi de.

Rahatlıyorum... Dinleniyorum biraz. Sonra yola koyuluyorum... Başakların nemli diplerinden beslenerek, nefeslenerek ve de serinleyerek yürüyorum... Az sonra bana seslenildiğini duyuyorum, farkına varır varmaz da ölü numarasına yattım... N'olur n'olmaz diye... İri iri iki kocaman ayak yanı başımda... Gözlerimi aralayıp şöyle baktım; ayakları üzerinde yürüyebilen ve ön ayaklarıyla da hilal gibi keski taşıyan biri. 'İnsan bu!' İlk defa karşılaşıyorum bir insanla. Korku ile karışık bir heyecan bu.

-Sana sesleniyorum, dedi küçük solucan niçin rol kesiyorsun korkma benden sana bir kötülük olmaz?

-Duymadım seni, dedim.

-Neyse... dedi, ışık ve hava bacaları işçilerinden başka bir yaşama kaçanların peşinden gelenlere benzemiyorsun pek. Bu işe yeni mi başladın?

-Hı, hı, dedim ona.

-Biliyor musun, dedi, peşine düştüklerinle bizim yaşamımız aynı...

-Nasıl yani, dedim, nasıl?

-Anlatacağım, dedi, sabırsızlanma... İçimdekileri dökecek birilerini arıyordum zaten; patlayacaktım yoksa...

Şimdi, içimizden bazılarının işi başakların ekileceği yerleri tespit etmek, bazılarının da buraları sürmek, ekime hazırlamaktır. Kimimiz ise sulamayla, ilaçlamayla uğraşırız... Başkaları buraları korur. Bizler bunları biçeriz. Taşırız, yiyecekleştirilecekleri kabuklarından çıkarırız. Kimileri bunları besinleştirecek yerlere götürür. Oralarda bunları farklı farklı yiyeceklere dönüştürür. Bazıları da besinleri dağıtmakla, yazmakla, işleri düzenlemekle, kimin nerede nasıl ne ile uğraşacağını tespit etmekte çalışır... Tepede bulunanlar, bizlere kadar koruyucu, taşıyıcı, dağıtıcı, toplayıcı, çalıştırıcı, öğretici, korkutucu, bezdirici, öldürücü, üleştirici gibi birçok görevliyi aramızdan seçerler. Bunlar öyle değişirler ve işlerine bağlanırlar ki bu yüzden köklerine aşırı derecede ters düşerler... Kraldan çok kralcı olurlar senin anlayacağın. Bunca katlanışımıza rağmen hep acılanırız...

-Ama sizin çıplak solucanlardan hiç farkınız yok ve onlar gibi başka yaşamların olduğunu söyleyenler de giderek çoğalıyor ve sizin gibi görevliler onların peşindeler... Çaresizlikten sızdır, de, kalsak gönüllerimiz...

-Hey, bak bizden senin gibi bir görevli geliyor. Buluşursak tekrar devam ederiz kaldığımız yerden konuşmamıza, beni kaytarıyor sanırsa bu benim için hiç de iyi olmaz.

-Hey küçük solucan, dedi gözetleyici sizin kaçaklardan sayılan bizimkilerden biriyle mi konuşuyordun az önce?

-Yok.

-Ya, öyle mi? Kaçaklarınızı mı arıyorsun peki?

-Ben... Şey, dedim.

-Hadi canım, dedi o, sizleri bilmeyen mi var. Vazgeç aramaktan be, konuşalım biraz. Seni yaşam kaynağımızın sıcağından koruyan özel giysilerin var nasılsa, kaçakların yok. Kavrulurlar. Durgun gibi görünen çok akıcı sulara kapılırlar... Böceklerle, farelere, yılanlara, kuşlara yem olurlar. Korkma kurtulanı olmaz... Bizimkiler balık yemi olarak toplar onları... Burada her şey zararlıdır aslında...

-Öyle mi?

-Tabii ya, dedi, ne o boyuna bakmadan dalga mı geçiyorsun? Senin gibisini ilk kez görüyorum ha, senden öncekiler sizinkileri benim gibi görevlilerden sorarlardı be. Yaşamlarımızı alt-üst etmek isteyenleri birbirimize bildiririz, bu karşılıklı var olmamızı, güvenimizi ve düzenimizi sağlıyor, bilmiyor musun?

-Ya...

-Evet ya, dedi tepeden bir sesle, baksana bana karnın niçin bu kadar beyaz ha? Bu işe yeni mi başladın yoksa?

-Eğitim yerimizden yeni ayrıldım, dedim, staj için buradayım...

-Ha... Şöyle, dedi, koçum oldu şimdi garipliğini açıklıyor bu dediklerin...

-Görevin benimki gibi mi? dedim ona.

-Gibi... desem yeterli mi? dedi türlerimiz farklı ama yaşam düzenimiz aynı hemen hemen. Bizim de üyesi olduğumuz ve altımızdakilerden daha da iyi olan yaşayışımızı alt-üst etmek isteyenleri ne biçimde olursa olsun yola getirmek ya da hayatlarına son vermek bizim için kaçınılmaz bir görev... Onların kuracakları bir ortamda bizlere yer yok olmayacağımız yerde de bitiğiz demektir. Var olmak için gerekeni yapmak zorundayız... Kimini yok ediyoruz, kimini de çoğunluğa örnek olmaları için teşhir yerlerine götürüyoruz.

-Efendilerinizi tanıyor musun?

-Anlamadım? dedi soruya önce.

Bir daha tekrarlayınca da,

-Biz, dedim, 'efendi-yöneticiler'imizi bilmeyiz. Ama var olduklarını hissederiz, hava gibi... Güçlü, ulu ve erişilmez oluşlarını...

-Ha, dedi, şu mesele... Bizler de pek bilmeyiz. İç içe daireleri düşün, her birinde onların hizmetindekiler var. Bunları içine alan en büyük dairede de onlar... Benim gibiler, onların yeryüzündeki gölgesidir, elleridir, yumruğudur, öfkesidir, Azrail'idir ...

-Yani sizler, efendilerinizin her şeyi misiniz? dedim yüzümdeki hayretle.

-Onların her şeyi; evet, öyle söylüyorlar, dedi.

-Öyleyse size benziyorlar.

-Bilmiyorum, dedi, bunu düşünmedim hiç... Olabilir de... -O zaman bizimkiler de bizlere...

-Olabilir...

-Işığın doğrudan olmadığı dünyamızda varlıkların gölgesi yok ki, olmaz olamaz da... Mekânları çok farklı oraya erişilmez bile...

-Neler düşünüyorsun küçük solucan, dedi, boş ver, gitmeliyim. Gün tepeyi çoktan aştı... Benzerlerime yetişmeliyim. Bu yaşamımızı sırtlarında taşıyanların içlerine şüphe düşürenleri bulmalıyız...

Bu insanın da bizim kaçak avcılar gibi olduğunu anladım. Ondan korktum da üstelik. Onun bir işaretiyle damdan düşercesine onlarca benzeri peydahlandı birden az ötemde ve gittikçe çoğaldılar...

Gittiler.

Düşüncelerimle baş başa kaldım...

Yaşadıklarım ve tanıştığı olduklarımın tatlı ve endişe dolu yorgunluğuna aldırımıyordum ama bitkindim... Yine de yürüdüm, rüzgârın hafif esintisi bana can veriyordu... Ne kadar ilerledim bilmiyorum ama aniden irkildim. Önümde kocaman bir kaya vardı sanki... Gizlenerek baktım, öz önce konuştuğumun ayaklarıydı, oturmuştu... Kafasını öne eğmişti, elleri ilerisinde üzerimde kenetlenmiş durumdaydı, bitkindi sanki.

-Merhaba, dedim gülerek.

Başını şöyle bir kaldırdı karşı-selam verdi bana.

-Hey, dedi sevecen sesiyle, yeşil zırlı bir küçük solucan bu da neyin nesi? Kamufle olmak için mi bu hâl, akıllıca bir buluş...

-Bırak dalga geçmeyi, dedim ona, ısılardan korunmak için mi terliyorsun?

-Hayır, dedi bana, küçük solucan. Üretirken, hareket ederken, fazla sıcaklardan veya bedenimizin içinde bulunan sağlığımıza zararlı sıvıların bir bölümünü derimizin minnacık deliklerinden terleyerek atıyoruz dışarı...

-Yani bizim gibi değil, dedim.

-Evet...

-Söylediklerini yakaladın mı?

-Kimi? diyerek yanıtladı.

-Niçin, dedim, ilk kez karşılaşmışız ve konuşuyormuşuz gibi garip garip yanıtlar veriyorsun? Az önce söyledin ya hayatınızın yükünü taşıyanların arasından çıkıp, onların içlerine şüphe düşürmeye çalışanları, kaçakları...

-Ben... Senle, dedi duraklayarak, yani ikimiz bunları mı konuştuk?

-Evet, dedim, daha neler söyledin tekrar edeyim mi?

-Anlaşıldı, dedi. Kiminle konuştuğunu anladım, ben onlardan değilim... Onun ve senin deyimle bir 'kaçığım. İstemediği bir hayatı sürdürmek istemeyenlere efendiler yani zorbalar 'kaçak' veya 'bozguncu' diyor bizde...'

-Kaçak mı? dedim, beni şaşırtma ya lütfen, çünkü az önce konuştuğum insan tıpkı sendin ama...

-Sen, dedi, üzerindeki giysilerin olmasa aynı ışık ve hava bacaları iççisi solucanlar gibisin, ama zırhın seni farklı yapmış bana kalırsa.

-Yani, şimdi? diyerek, diyeceklerimi ağızımdan aldı.

-Konuştuğunun, dedi, ayakları, giysileri benim gibi değildi. Yeşildi, senin zırhın gibiydi, anımsadın mı...

-Evet evet anımsadım, dedim.

-Farklı türlerin aynı işi yapanlarıdır...

-Peki, niçin aykırılışıyorsunuz? Kader değişmez ki? dedim.

-Öğrendiğin gibi konuşuyorsun...

Bizler de öyle düşünüyorduk. İçinde bulunduğumuz dünyaya her gözünü açabilenimiz karşılaştığı şeyleri doğal sayıyordu... Ama dışımızdaki yaşamda da bizim doğal gördüğümüz her şey hiç yoktu. Bunları görenler, duyanlar, kavrayanlar, alışkanlıklarımızın, paylaşımlarımızın, yaşamımızın doğal olmadığını öğrenmeye başladı ve bu devam ediyor hâlâ... dedi.

-Şimdi, dedim, bizim yaşamımızdaki baca görevlilerini ele alalım... Çıplaklar. Buldukları ortamda kendilerini burada bekleyen dış tehlikelerin hiçbiri yok... Islaklıkları işlerine ivedi gidip gelmelerini, hareket kabiliyetlerini sağlıyor. Sonra bunlar bir kenara, mekânlarına uyumlulaşan derileriyle solunum yapıyorlar, yaşayabiliyorlar. Bütün özellikleri, alışkanlıkları artık kalıtım yoluyla kendilerinden sonrakilere aktarıyorlar. Bu böyle senin 'zararlı ve katlanılmazlık' iddiası bizim topluma indirgendiğinde, bunlar buranın dışına çıkabilseler ya da alıştıklarının tam tersi ortamda olsalar, bunu gerçekleştirse bile yaşamlarını sürdüremezler ki...

-Elbette ki, dedi, alışkanlıklardan kurtulmaya çalışmak veya bulunduğu ortamdan başka ortama geçmek kolay değil zorlukları var bunun... Bu zorlukları aşmak, öğrenmekle, uygulamakla sonra da yaratılana uyum sağlamakla olasıdır, o dediğin şeyler. Bulduğunuz yaşama kendinizi uydurarak varlığını sürdürdünüz. Kendinizi koşullarınıza alıştırmamız kolay olmadı. Senin için de kolay olmayacak... Bir yaşamın çerçevesini belirleyenler, buranın şartlarına uygun ortamı hazırladıkları an, burası onlar için gerekli özelliklerde görevlileri ve üreticileri, özcesi

gereksinim duydukları görevlileri yetiştirirler... Sen, burası için nasıl ki özel giysi giymek zorundaysan yaşamak uğruna, o vakit başkalaşacaksınız kendiniz için... Bize dayatılan bir yaşamın yerine istediğimiz bir yaşamı seçmemizin, istememizin kolay olmadığını ve ağır bedeller gerektiğini bilenler fedacı olabilir ve katlanmak istemediği her şeyden kurtulmak ister ve bunun için de çaba gösterir...

-Solucandan başka bir şey mi olacağız yani?

-Hayır, dedi, bulunacağınız ortama uyum sağlayacaksınız, bu zamanla kendiliğinden olacak ama bunu hızlandırmak ve başlatmak kendi elinizde olacak...

-Anlamadım ne demek istediğini, dedim.

-Bak, dedi, sümüklüböcek ve salyangoz sizlere benzerler. Ama sizin için öldürücü olan ışıklar, ısılara rağmen etkilenmeden varlıklarını sürdürüyorlar. Birincisi de çıplak yine de buradaki ortama uyum sağlayabilmiş... Önceki alıştığı çevreye benzer yerlerde ama daha iyi koşullarda yaşıyor... Tüm sümüklüböcekler öyle... Hem senin gibilerinden iri ve de güçlü, kendilerine yakıştırdıkları örtüleri de var tümünün... Doğal saydığın çıplaklıkları yok... Ha dış tehlikelere gelince, doğada her türün ayrı ayrı tehlikeli gördüğü canlılar var, korunmasını bildikten sonra onlara rağmen ve onlarla her yerde her zaman yaşanabilir. Asıl büyük tehlike, aynı türden canlıların arasındaki bölünmelerin ve bunun peşindekilerin oluşturduğu tehlikelerdir. Karşısında olmamız gereken asıl büyük 'tehlike' bu olmalıdır... Salyangoz daha da ileri yaşıyor. Hepsinin sırtındaki evler, onları sıcaklardan, tehlikelerden koruyor... Özel sınırları, çıplak yerlerini kızgın topraklardan kurtarıyor... Göçebedirler... Diledikleri yerlerde kalır, yaşar ve başka yerlere giderler. Yerleşik yaşama bağlanmıyorlar... Yılanlar çok yüreklidir. Yaşamlarını güneşsiz sürdürüyorlar.

Tehlikelerden buldukları ortama renkleriyle uyum sağlayarak kurtuluyorlar... Buradaki canlıların tümü edindiklerini sonrakilere senin dediğin 'kalıtım'la bırakıyorlar...

-Haklısın, belki... dedim.

-Belki'si fazla küçük dostum, dedi bana, sen ne yapıyorsun? Gölgesi olduğunu sandığın ve de hakkın olmayan yaşamı size dayatan efendilerinize karşı, bu yaşamdaki görevini en iyi biçimde yerine getirmeye çalışıyorsun, hazırlanan, sana biçilen rolünü oynuyorsun...

-Ben...

-Sen ve senin gibilerin tümü her türün içindekinde böyle... Yaşamı, oyun olarak düşün. Yaşamdan kastım doğanın canlılara verdiği ömür süresi değil. Her türün içinde bulunduğu hayat biçimi, düzen... Farklılıklara rağmen birlikte bulunabilmenin kendisi... Bu sözünü ettiğimiz oyunu hazırlatanlar, onu ezberletenler, uygulatanlar, düzen denen bu sahnedekilerin tümünü rollerinden ayrılmamaları için gözetleyenler, aynı oyunu başka yerlerde de uygulatmak isteyenler, bunların tümünün, yükünü omuzlarında taşıyan, seyircilerin arasından çıkıyor bunlar ve onlara karşı rolleri gereği yabancılaşıyorlar, başkalaşıyorlar. Anlayacağın her türün yaşamını düzenleyenler görünmez, erişilmez veya soyut ve çok güçlü değiller aslında... Onların güçlülüğü bizim gibilerinin dağınılılığı yüzündendir, unutmama bunu asla. Gölgeleleri sizlerseniz, sizler solucansınız. Onlar da solucandır... Bir mitin çevresinde dokunulmaz olmak daha kolay ve kalıcı yapılan bu... Gölgeleleri olmak, içinden çıkıp yabancılaştığınız çoğunluğa set çekmeniz ve onlara buradan bakmanız yapacaklarınızı çekincesiz ve azap çekmeden yerine getirmeniz için...

-Ben...

Beni dinlemedi.

Aniden ayaklandı ve üzerimden atlayarak gözden kayboldu... Başakların arasına girdi... O kadar şey soracaktım ki ona oysa... İçimdekileri söyleyemememin üzüntüsüyle ardından bakakaldım... Bir şeyden, birilerinden kaçır gibi uzaklaşmıştı...

Yürüdüm...

Gün kararıyordu...

Güneş uzaklara gidiyordu... Dalgın ve üzgündüm... Onu kaybetmek, yaşamımı zamansız terk etmekle özdeş acılara götürmüştü...

O da ne...

Uğruna üzüntülere girdiğim, önümdeydi. Gökte ararken yerde bulmuştum... Sevincimi anlatamam... İçimi mutluluk sardı... Düşünen bir yontuydu o... Kıpırtısız... Bana sırtı dönüktü... Ne gelen karanlığa aldırıyordu ne de onun ürkünç yaratıklarına... İvedilikle önüne geçtim... Gözlüğümü çıkardım... Uzanabildiğim kadar ona yükseldim. Üstümdeki zırhı da çıkardım... Görmüyordu beni... Yokmuşum gibi dalgın ve mutsuzdu...

-Hey, dedim ona, neyin var senin? Az önce benimle konuşurken böyle değildin. Beni peşindeki 'koruyucu-gözcüler'den sandın, senin gibi aykırıyım, özgürlüklere sevdalı bir kaçağım...

Dostlar, sizlere anlattıklarımı ona da bir çırpıda anlattım... İşte benim hikâyem de bu, dedim...

-İnanmıyorum sana küçük solucan, dedi bana; ama ben, o konuştuğun değilim.,

Sesi kederliydi... Dokunaklıydı...

Garipleştim, sevincim aniden sönen ateşe döndü...

-Sahi mi? dedim, sesim acılıydı...

-Sahi ya...

-N'olur bu kadar gerçekmiş gibi söyleme şakalarını... dedim.

-Hayır, dedi kararlı biçimde, şaka yapılacak zaman mı?

-Peki, dedim boğuk sesler çıkarıyordum, senin aynadaki görüntünden daha çok sana benzeyen ve benim konuştuğum insan nerede?

-Senin arkandaki otların arasında...

-Peşindekilerden mi saklanıyor?

Beni yanıtlamadı.

Korka korka, gösterdiği otlara ilerledim. Otlar aniden bitiyor ve önünden uzaklara çamur bir alan uzanıyordu... İçindeydi, sırtüstü ve cansız... Yüzü çamurdu. Sineklerin bini inip bini kalkıyordu üstünden... Kusacak oldum, içim kabardı... Yandım... Ölüm çukurlarındaki solucanların karardığı gibi kararmış ve katılaştı...

Onun yanına döndüm...

-Gözcü-koruyucular vurdular, dedi.

-Başakları biçenler, taşıyanlar, ürünleştirenler yerde yatan bu aykırı ve sen, biz solucanlar gibi birbirinizin aynısısınız...

-Bizim gibi, bizim gibi... dedim.

-İyi, doğru, güzel ve de onurlu yaşama isteği, dedi bana. Elbette ki bir fabrikanın ürünleri gibi özdeşirler, şaşırarak ne var bunda... Bunlar ve benzerleri, kötü, yalan, çirkin ve de çoğunluk üzerinde sülükler, pireler, canlıların bedenlerindeki adi ve başka cins solucanlar gibi haksızlıklara rağmen yaşamayı sürdürmek isteyenler karşısında solucandırlar... Güzel sevdalar karanlığın kollarınca koparıldıkça sizler gibi kendilerine baş yaratıp varlıklarını sürdürürler... Evet, biraz önce baş oydu, şimdi benim, yarın bir başkası olacak... Güzellikler solucandır ve ölmezler, başları koptukça baş yaratıp sevdalarını sürdürürler güzel küçük solucan! Onun, benim ve benden sonrakilerin aykırı sevdasını gerçekleştirenler çoğaldıkça biz asıl o zaman kendimiz olacağız ve istemediğimiz bir hayata asla yaşamayacağız...

O ve yeni gelen onun gibiler, başlarını çamurdan kaldırarak başakların içinden kocaman bir solucan gibi akarak gözden kayboldular...

Ben de kazandıklarımla, yaşadıklarımla size geldim. Gelirken de neler yapabiliriz, nasıl yaparız istemediğimiz ve de bizi mutsuz eden hayattan kurtulmak ve kendimiz olarak yaşamak için diye de düşündüm. Anladım ki mesele bir tohumu içimize düşürmek ve ya bir düşünce ateşi yakmak değil, asıl mesele o tohumu büyütme ve yaymak, o ateşi harlayıp canlı tutmakmış... Bunun için de birimizin hepimiz, hepimizin de birimiz olmasıymış...

Evet, başında da söylediğim gibi sorularınızı bekliyorum...

Sorularınız yok öyle mi?

Gözünüz, kulağınız olarak gittiğime inandınız demek ki... Unutmayalım ki bir biz değiliz alıştırdığımız yaşamdan kurtulmak isteyen... Bu yol zor, engembeli ve düşünemeyeceğiniz kadar da tehlikelerle dolu... Sonra yaşamı sorgulamak da yetmiyor, onun

yerine konulacak olanın bilgisi becerileri kazanılmalıdır... Başarısızlıklar olacaktır... Acılanmalar da... Başlar kopabilir... Kararlılık en büyük destektir amacımıza unutmayalım ve kendimiz için olmak sevdasındaki kazanımlarımızı besleyerek yaşamı yeniden kurmaya hazırlıklarımızı çoğaltalım...

O'nun 'güzellikler solucandır ve de ölmezler. Başları koptukça da baş yaratıp sevdalarını sürdürürler,' sözünden toplumumuz için güzel amaçlar, umutlar için yol çizelim kendimize... Bunun vakti geldi çoktan. Ya bugünden sonra kendimiz olacağız ya da kendimiz olma düşümüzden, amacımızdan, kavgamızdan vazgeçeceğiz.

Gözleri, bedenleri sorudan çok cevap olan solucanlar daha bir dik durdular...

Solucanlar yeni baş'ı izlediler.

Yaşamlarını ve kendilerini sorgulayıp yeniden biçimlendirmek için... Aykırı sevdalar söylencesini dilden dile, beldeden beldeye yaygınlaştırdılar, gelecekleri için.

... tez,

Elindeki kitabı kapadı, kucağına indirdi... Ve yaslandığı ağaçtan sırtını yana çevirdi. Yanındaki sırt çantasını ayaklarının arasına çekti. İçinden kalın bir defter çıkardı, kitabı da çantaya koydu... Çantayı eski yerine kaldırdı. Ağaca yaslandı ve dizlerini kendine çekerek masalaştırdı, kendini ve yaşamlarını sorgulayan solucan/lar/a ve 'otlar arasındaki' türünden olan/lar/a yaşamını kaldığı yerden (yazarak) anlatmaya başladı..

Ayaktasın.

Gözlerin çakmak çakmak ve içindeki ateşin etkisiyle çevrendeki azgın soğuşa karşı etkilenmeden sımsıcaksın. Hatta tenine değen soğuşun terleri üzerinden yere yuvarlanıyor eriyen bir mum gibi... Uzaklara bakıyorsun, çok uzaklara... Arada bir gökyüzünü aklaştıran ve kayan yıldızlar gibi içini yakan patlamalara dalıyorsun...

Çamurdasın, bedenini ayaklarından yakalayan bu tuzaktan kurtulmaya çabaların yetersiz kalıyor. Yüzündeki kirli ve de pis kokulu bulamacı siliyorsun. Çehren ışıllı ışıllı... Düşüncelerin seni yaşama daha da bağıyor...

Ölümden, özellikle de zamansız ölmekten çekiniyorsun üstelik... Tanıdıklarından uzakta ve bulunamayacağın bir yerde, geride kalanlara sürekli acı kaynağı olmaktan korkuyorsun. Bunun nasıl olduğunu iyi bilirsiniz çünkü.

Kocaman yüreğin bir parçası daha benzer biçimde yok olmuştu da acılanışınızı derinleştirmiş, küskünlüğünüzü daha da çoğaltmıştı... Bedeniyle varlığını... Ölü olduğunu somutlaştırdıktan sonra alışkanlıklarınıza dönebilmişsiniz... Buranın üstünde kara bir giysi olacağını sanmak aptallık olurdu. Çünkü oluşturacağınız siyah yontu geridekilere hakkınızda bilgiler verecek ve bu bataklığı oluşturanların işlerine gelmeyecekti. Diğerlerini kaosa sürüklemek, yıldırım ve asil içlerinde yaratacakları korkulara esir etmektir. Bunların uzanacakları bedenlerin en dayanılmazı, korkulması ve de onları etkisizlikten kurtarandır. Varlıklarını dilediklerince sürdürebilmelerine sihirli değnekti bu...

Dizlerine kadar bataklığın içindesin.

Garip kuşların seslerini daha da iyi algılıyorsun. Sonra gittikçe hızlanan uğultunun da senin sesini bastırmakta olduğunu anlıyorsun. Ağaçların dallarıyla ve yapraklarıyla üzerinde kucaklaştıklarını yarattıkları çadırın karanlığında gövdelerinden ilerisini göremediğini kavırıyorsun... Ardından da kara kara bulutların güneşe set oluşturduklarını görüyorsun. Gecen artıyor. Görüşün kayboluyor. İçin daralıyor, yüreğin çarpıyor. Çadır görünüşlü kara yapraklı ağaçların mıknatısları ile bulutların kirli ve kokulu sularını bataklığa çektiklerini hissediyorsun göremesen bile... Üstündeki giysilerin ağırlaşıyor git gide... Depreşmeden bekliyorsun. Devinimin yok. Onun işine geldiğinin bilincindesin çabalamalarının. Eline geçirmek istediğin dallar seni kamçılıyor, bedenine iniyorlar durmadan. Seni biraz daha itiyorlar içerisine oranın... İçinin ateşi sönmüyor. Gözlerin buğulanmıyor. Yılmıyorsun. Çaresizlikten mi kaynaklanıyor bu? Yoksa son ana dek kurtulabilmek umudu mudur içini alevlendiren aşk? Bimiyorsun...

Burun deliklerin solumanın güçleştiğini anımsatıyor sana. Ölecek gibisin. Bedenine bataklık havası giriyor, farkındasın artık. Düşünüyorsun... Çevrendekilerin çemberi daralttıklarını, bulutların güneşi balçıkladıklarını ve kara çadırın giderek gölü sardığını anlıyorsun. Ama bir şeylerin gelip seni bulacağını ya da sana yardımcı olacağı inancını yitirmiyorsun.

Umudunu bu körük söndürmüyor.

Bekliyorsun...

...Sen, acılı yaşamın ozanı, kollarını sevgiyle gezdirdikçe üzerinde tenin olan toprağının... Sevilmezler listesinin en başında olursun. Ama yaşadığın sürece güzellikleri ekmeyi amaç edinen işçiliğinden dolayı olacaklara karşın bildiğin gibi yaşarsın.

Korkutucu olan bu maskenden kurtulmak için bunu sevmezlerin ve tüm olanaklarıyla seni önceden bildiğin sona götürebilir, yine de gülebiliyorsun ağız dolusu aşk olsun sana be sevdalı çocuk...

Sevincini anlıyorum...

Yıllanmış göreçler ne kadar da güvenli, eminsin, mutluluk dolusun. Göz pınarlarına el koydun. Sularıyla acının toprağını beslemeye ant içmişsin, sadece için kan ağlıyorken değil sevinirken de... Onun gözünde görevini bitiren bir kopuk olmak sana sevinçlerin en büyüğünü veriyor. Ozan yüreği bu anlaşılmaz belki ama ayakta karşılanıyor duygusunu biliyorsun. Halil Cibran, ne demişti anımsıyor musun? *Ebeveynler yaysınız ve çocuklarınız da "hedef"e atılan oklar.* Okun 'hedef'e doğru ilerliyor, görüyorsun...

Düşünmekten değil; sevgileri ekmekten ve büyütmekten yorgun düşen bedeninin gururla hazla arkaya yaslanıyor, dalıyorsun kızıl ufka... Oklar gidiyor ya 'hedef'e. Onların gülücüklerini, rüzgârını ve engelleri yırtarak uçuşlarını yaşıyormuşsun gibi biliyorsun, sonra mutlulukları da... Aşk olsun be sürekli devingenlik...

Geleceğimizin pazarındasınız...

Çevrenizdekileri dışlıyorsunuz ama yaratılan burğu içinde canlılar bu denli direngen görünebilir ve ayakta kalarak diğerlerini kızdırabilir... Ayaklarının renklerini çamurdan kurtarıp güneşlendirmeniz bile lütuf gibi görülürken, *aslolan budur, katlanmaktır* diye yutturulan.

Öyle olmadığını çok iyi bildiğiniz şeylerin şartlandırıldığı 'şarthaneler'de elleriniz, yüzlerinizi gizlemeye çalışırken bile yarının hesabı içinde olmak ve sevinçleri yiyecek gibi saklamak elbette ki utandıracak durumdur... Bu utanç onlarındır. Sizi

istemediğiniz bir yaşama köle edenlerindir yani. Gözlerinizin parlak olmaması için sular bile kirletilirken nasıl böyle martılar gibi aksınız?

Ve hâlen sözlerinle yükseklerden söz edebiliyorsunuz?

Umuduna aşk olsun be aykırı sevdalı, aşk olsun...

Yıkıntıların arasında gezen gözlerin masmavi sıcacık! Yüreğinin sevecenliği yıkıntıları kaldırıyor, gücün sanıldığından da çok ve ak karanfil ile kızılın sarmaş dolaşıklığını görüyorsun. Kahkahalar içinde kalamıyor, azatlığı seven sevdan gibi, dışarı kanatlanıyor ve onlara ulaşıyor. Karanın kalktığını gören çiçekler, sevinçle yükseliyorlar, sen seyrediyorsun. Yukarı çıkıyorlar... Gökdelenleri gibi hızlı... Üstündesin bunların... Karanfil bulutların yağmaya uygunlaştıklarını görebiliyorsun. Sonra da güzel beyaz güvercinlerin kanatlarında yere iniyorsun... Şaşıyorsun, her yanın rengârenk, çeşit çeşit güller dolu... Yıkıntılar eski canlılıklarıyla karşında, yaşamın dirildiğini görüyorsun çevrende... İçin içine sığmıyor. Sana güller gibi açılan gözleri görüyorsun ıslı ıslı pencerelerde...

Karşında bir adam, yüzü nur, bedeni sessizlik...

Gözleri elem. Teni sıcacık...

Mutlanıyorsun...

Döküyorsun içindeki güzelliklerin tohumlarını avuçlarına. Orada ivedilikle büyüyorlar ve ağaçlaşıyorlar meyveye duruyorlar, sevinçlisin de... Keyfine diyecek yok... Elleri ağırlaşıyor bırakıyor kendini önündeki toprağa... Serçeler konuyorlar üstlerine... Güvercinler, kumrular ve üveyikler derken. Ardından saksaganlar kargalar ve kartallar geliyorlar öncekiler istemsiz yerlerini yeni gelenlere bırakıyorlar. Üzülüyorsun onun tepkisizliğine

kızıyorsun... Avuçlarındakini koruyabilme olanağınız yok... Uyarıyorsun, ağzını açıyor ve içinde taşıdığı yosunlu duvarı görüyorsun. Kulakları gösteriyorsun bir parmağınla.

İşiteçlerinin içindeki tıkaçları gösteriyor o da...

Gözlerini işaretliyorsun kapakların altındaki bağları işaret ediyor. İrkiliyorsun. Dayanamıyorsun ve kollarını uzatıyorsun ona. Her parmağın ayrı bir balyoz olup onun duvarlarını parçalamaya durduğunu görüyorsun. Gözleri, kulakları ve ağzı açılıyor... Korkun artıyor daha da... Açtığın her azasında sonsuz karanlık olduğunu anlıyorsun... Sarı zamanın pençesinde, yarına kalmak için erlerini yitiren avuçlarındaki çıplak canına bakıyorsun, değiştiğini izliyorsun. Yapayalnız. Dökülenleri kaldırıyorsun. Güneşe uzatıyorsun. Kocaman ak bir balon olduğunu görüyorsun. Kanatlanıyor mavi-liğe...

Bir çocuk geçiyor önünden, uçurtmasının ipiyle mutlu. Gözleri takılıyor ipe, giden kâğıt mektup gibi ilerliyor yukarıya... Kara ve iri bir köpek balığı gibi bir bulutun ipin ucunda olduğunu görüyor ve irkiliyorsun. Şaşıyorsun. O çekiyor bunu ve sen içindesin o bulutun... Gözlerinle... Öfken artıyor, içi yılanlarla dolu... Çabasına seviniyorsun çünkü onları düşürmek istemine katılıyorsun. Balıkların konuştuğunu biliyorsun, anlaşılmadığınıza kıızıyorsun, hem de çok... Ve binlerce pirananın yılanlara saldırdıklarını ve onları bitirdiklerini görüyorsun, aslında bu doğal ama yine de üzülyorsun.

Su kırmızılaşıyor, içini göremiyorsun. Yüzünü göremediğin yalın ayaklı çocuğun bu su üstünde giderek hızlanan bir tempoyla koşması ilgini ona yoğunlaştırıyor. Duruyor aniden çocuk... Batmıyor şaşıyorsun buna... Sudan çıkardığı küçücük taşı elindeki ipe bağlıyor. Bulunduğu yerden bir kapak kaldırıyor, ayaklarının

arasından, taşı bırakıyor buraya. Taş düşerken büyüyor ve buluttan kapağın sakladığı bu dipsiz kuyuya; kayboluyorlar sonra...

Gökyüzü açılıyor birden...

Oyuna koşan çocuğun sevincine takılıyorsun...

Ateşiyle bedenini dirileştiren aykırı sevdanın söylencesi yine kulaklarında ve ilk andaki gibi ayaktalığını canlı tutuyor duyuyorsun ve dinliyorsun...

Acılarınızla çıkıyorsunuz engelleri ve her birinde içinizden parçalar bırakarak...

Doğurgan duygularınızın, istemlerinizden gerisinde ve önünde setleşen kocaman kelepçeleşeni görmek, sonra buna seyircileşmek kadar aşığılanması gereken ne olabilir?

Hey insanlığın ulu ağacı bilirim acılara direnmek için yapraklarını dökersin ve gözeneklerini kapatarak içe dönük bir yaşama başlarsın içinden, en uç noktalarına dek öz sularını kınından çıkan bıçaklar gibi dipdiri ayaklandırırsın ama bak gör bunları yapman gereken mevsim yok. Sonra olsa da aldatıcıdır mekânı söz konusu değil diye de seyirci kalma güzelliklerinin yok edilmesine. Kaldır başını ve seslen ölüm kusan bulutların ortamını oluşturan baykuşların kahredici alaycı söylemlerine, eylemlerine...

Acı kâğıtlar üzerinde bölünse bile kendinden önceki başlangıçlardan veya sonrakilerden ayırmak olası değildir. Çünkü zamanı bölmek olası mı? Acı da bunun bütününde yer alan olduğuna göre... Bunların genel çerçevesinde güzel sevdaların değişimi vardır ve yadsınamaz niteliktedir. Bu değişim süreçlerle oluşur kimi kez hızlanır hız kazanır. Bazen de seyri yavaşlar ve durgunluk derecesine gelir nabızı sıfır noktasında olan bir

organizma gibi ama durmaz asla. Ayakta ve yaşama istemi onun bu durağanlığında bile vardır ve canlıdır...

Bugün yaşadıklarını güzel sevdaların, coşkunun ve istemlerin devinimlerini engellerini bu anlayış içinde ve toplumbilimin yasalarında değerlendirmemiz gerekmektedir. Tersine ne bilimseldir ne de mantıksal... Sevdaların insanlığa yönelik tüm güzellikleri ayakta devinimi yaşananlar için kaçınılmaz olarak tarihtir bizim için dünün tarih olduğu gibi şimdi...

İçinde bulunduğumuz dünyanın değişken ve ivedi boyutlarının sürekliliği doğru yanlışların tersyüz olması bunların karşısında var olan düşünsel biçim ve erklerin kendilerini yıkılanların karşısında can simidi cennet göstermelerine aday yeniden oluşumların doğru yanlışlar içinden kabuk değiştirerek aslolanaya dönerek ayakları üstünde durabilmeye çalışması, çabası duyarlılık ve canlılıkla gündem oluyorken şimdilere; yerel birimlerin tümünde bunlara paralel sevdaların uyanışlarını görmezden gelmek olmaz elbette...

Ayakları üzerinde durmaya çalışanların gözbağları düşüyor. Gözbağları düştükçe de dış ekonomik oluşumlara bağlı olarak geliştirilen çarpık ortamlarda böylesine eklektik ve uzlaşmaz aykırılıkların giderek boyutlar ve hiç sevecen olmayan gerçek yüzünü göstermesi kadar şaşılmasında gereken gerçekler yoktur sanırım. Çevremizdeki depremler hızlı ve ardışık olarak birbirini izlemektedir. Zamanın akışı içinde yeniden oluşumlarla dengeler değişmekte ve yarattıkları putların yıkıntıları altından kalkmaya çalışanların sersemliklerinden yararlananların oluşturdukları dumanlı ve karmaşık ortamlarında yolculuk yapanların çevrelerini görmedikleri bu bataklıkta içine girdikleri kaosu yeniden pençesinde varlıklarını sürdürmek için uyumlu olmak yarışındalar adeta. Bu çalkantıların, dalgaların giderek içinde bulunduğumuz ve bir yere gitme olanağı bulunmayan ulu ve hantal otobüse de

ulaştığını görüyoruz. İletişim ve ulaştırma araçları medyalar bildiğimizin ötesinde geliştiği bir zamandayız. Bunların tümü çok uzaklardaki dalgalanmaları siyasi ekonomik depremleri birimlerin hepsine aynı zamanda ve hızla ulaştırabiliyor. Kamuoyunu etkiliyor. Toplulukların ayaklanışını etkileyen itici güçleri vermektedir... Sömürülmemek ve daha da insanca yaşamak ve özgürlük içinde ölmek... Zoraki birliktelikler yerine gönüllü beraberlik istemleri şimdinin dünyasını zorluyor. Sağlıklı ve insanca bir dünyanın tek tek mutlu bireyleri olmak, bunların nedenlerini gerçekten tespit edip giderebilmeye çalışmakla olasıdır...

Ayaktasın...

Bacaklarını tümüyle yutanın kara bir boa yılanı olduğunu; kendisi için usul usul tüketmeye çalıştığını biliyorsun. Kocaman yılanın işini tamamlamadan yakalanmaması veya görülmemesi için kamufle edenlerin bunu uzun süre de olsa bitirmesini sabırsızlıkla beklediklerini biliyorsun. Gariptir ama yine de acılanmıyorsun, bağırıyorsun. Kurtulmak için çabalamıyorsun. Gözlerin alıştığı hâlde, neyin pençesinde bulunduğunu kavradığın andan sonra içerine telaş canavarı giremiyor, izin vermiyorsun. Zararına olacağını anlıyorsun bunun... Beklemenin kurtulma umudu taşıdığını anlamak olası gözlerinden...

Buraya nasıl geldiğini söylemiyorsun, niçin?

Yalnız mı bırakıldın?

Neden yaşamlarını görmezlikten gelir acılar?

Bak nağmelerindesin çobanların. Yiğitliğini şakıyor kuşlar. Sokaklarda yenebilmek yalanı öylesine zor ki, biliyorsun... Gecenin erleri üstüne yağıyordu... Yarattıkları taş atıcıların taşları sana

işlemiyordu... Aldatıcı ışıkların altında oluşan çamura da bakmıyordun...

Aynayı bekliyordun.

Gelip gidenlerin bakışlarını gördükçe bedeninde... İrileşen yalnızlığın içinde küçüldüğüne tanık oldun. Kansız yaşamayan vampirin loş ortamında çevrelenmişlikte tek başınaydın; anlamıydı bunu; dilin tutukluydu... Dediklerinden, yaptıklarından anlamak istemiyorlardı. Dilinin yerine geçen jest ve mimikleriyle öylesine bir pandomimci olmuştun ki... Sözel olarak aktarmak istesen bu denli başaramazdın...

Sanatına hayrandılar önceleri.

Alışkanlığın benzerlerine de bulaşınca hayranlıkların anlamı değişti. Pandomimciler çoğaldıkça öylesine renklendi ki yaşam sessiz dünyanın sesliliği giderek korkulan kocaman kartallar gibi kentleri sardı... İçlerinde yaşadılar. İstemlerine olduklarını sandıkları her şeyin artık zararlarına araçlara dönüştüğünü görmelerinden rahatsız oldular. Bölünmeler olmadı değil ama çelişkiler, içinde birliktelik sağladıklarını sana göstermemek içindi tümü. Kararları özdeşti hepsinin. Alışkanlıklarını terk etmemek ve üç maymunu oynaman isteniyordu... İşte buna dayanamazdın. Karanlıkların kurmayları devreye girdiler. Seni korkutmak için... Benzerlerinden kimilerini alıp aralarına attılar. Canavarlara sundular acımadan işlerini bilenlerin ellerine, acılar dalga dalga yüreklerinizi kemiren korku oldu... Yüzlerini şekilsizleştirdiler götürdüklerinin. Ellerini kestiler... Dirseklerine dek. Sonra da ayaklarını dizlerine kadar... Acılarıyla tek gözlü senleri bıraktılar yarı karanlığa...

Size yapılanlardan korktu benzerleriniz...

Kimi dışladı sizi kimi uyumunuzu zamana bıraktı...

Vebalinden korkunçtu durumları... İçlerindeki korkuyla yaşadılar uzun süre. Sürüngenler gibi, izbelerde... Ardından dilsiz, yüzsüz, elsiz, ayaksız pandomimcilerin bazıları kendilerini derin çukurlara bıraktı... Ama çoğunluğu senin gibi onlara inat yaşamak ve ayakta kalmak için umut aşıl原因an çınarın söylencesine sığındı.

O söylenceyi anımsıyorsun...

...Bakışlarında korku var. Umutsuzsun. Gözlerin olabilsem, görebilsem seni mahzunlaştıran şeyleri... Söylesene güzel niçin kıyısında acı duvarının? Dal üstüne tüneyen serçeler gibi titre-mektesin? Ya aşağı in ya da yürü ileri... Elindeki çamurlu, şekerin eriyor, sıcak hava... Güneş üşümeyesin diye gitmiyor sanki. Farkında mısın? Konuşsana be bir tek sözcük bile yeter... Mutlanırım ve biter senden yana olan kaygılarım. Sana ulaşamıyorum. Dokunamıyorum tenine. Öylesine yakınız ki oysa ve o denli de uzağız birbirimize... Anlamıyorum bunu. Ağaçların gölgesi üzerimde, sana gelen gölge yok, istemiyor musun?

O da ne?

Hava sıcaktı, güneş vardı.

Aydınlık içindesin oma, o ne üstüne beyaz bir yağmur iniyor... Titriyorsun, korkuyorsun da... Kendine sokuluyorsun. Görüyorum, kaçmıyorsun, neden? Ayaklarından bağlı mısın o duvara? Hayal mısın karşımda? Yağanın ne olduğunu biliyorum. Soluyamıyorum, yanıyorum. Boğuluyorum gibi...

Ve sen eriyorsun, içim yanıyor, ulaşamıyorum sana.

Ayakların toprağın içinde... Tenin kırış kırış, yarık yarık, kıvrım kıvrım... Ne de çok kollarım var her yaşta... Ama biri de uzanamıyor yanına, sana. Derine kök salışıma kahrediyorum. En yüksek yerime alabilseydim seni. Yuvanı gösterebilseydim...

İstediklerime kendimde yuva veriyorum, koruyorum onları, gecelerden, yağmurlardan ve yiyicilerden. Ama şimdi ağlıyorum, gözyaşlarım kollarımdan süzülüyorlar ivedilikle ayaklarıma. Güneş yok. Rüzgârı göndermiş, biliyorum o gönderdi bizim için. O ve ben seni görüyoruz güzel çocuk, odadasın... Rüzgâr, kümülüsleri getirdi ve onlar da ağıtımaya katıldı. Elleriyle yüzlerini yırttılar ve de aydınlattılar karanlığı.

Ayakta durmamı gerçekleştiren toprak yumuşuyor, gevşetiyor kollarını, yerimden usulca eğiliyorum senden yana. Rüzgâr da yardımcı oluyor.

Aç gözlerini çocuk kimi kollarımdır, yüzünde gezinen etlerini bitiren yağmur değil... Aç gözlerini ne ben dayanabilirim bu kadar eğilmeye ne de rüzgâr bu denli yardımcı olabilir bize...

Kollarımın kimilerini bedenimden acımasızca düşüren bu ölüm seni de acılandırıyor biliyorum, ha şöyle işte acele et ve gözlerini görebilmek için ey gelecek bütünlüğümü de bırakmam seni orada...

Rüzgâr çekil yerime gelebilirim artık, geleceğin gözleri kollarımda, mutluym... Bulutlar kalkın üzerimden ve kesin acınızı gülebilirsiniz sizler de. Güneşi muştulayın... Serçeler kanatlarınızla yaraları sarmaya gelin... Güneşin askerleri sularla yumuşayan ayaklarımdan toprağını kurutmaya koşun, içinden geldiğin acıları unut güzel çocuk unut...

Yaşamına dair unuttuğunu sandığın ama böyle olmadığını içinde olduğun bu durumun sonrasında kavradığın kimi notlarını anımsıyorsun. İçindeki ağustos böceğin bunları tatlı tatlı mırıldanıyor ve kulaklarını uzatıyorsun rahatlamak için belki de... O kendine has sesiyle söylenceyi sürdürüyor aklında, gözlerini kapamaktan başka bir şey yapmıyorsun...

Neden kalbim böyle çarpıyor?

Yüreğim yerinden fırlayacak gibi. Uyuşturucuların hepsinden de etkileyici biçimde garip bir rahatlama içindeyim, içim boşalıyor, ama ölmüyorum. Öylesine haz duyuyorum ki sana bakışından, bunları yitirmek, sanırım asıl ölüm budur... N'olur aşkını esirgeme benden. Tensel olarak yakınlaşsam bunları hissedeceğimi sanmıyorum, ilgimi bilmene gerek var. Bilmeni ne kadar çok isterdim biliyor musun?

Ah, içinde bulunduğum koşullardan kurtulmak ve senin varlığının doldurduğu o evreni solumak, seninle ısınmış sulara balık olmak daimi birlikteliğimizi sağlayacak ortamda toprağının çok narin bir çiçeği olabilmek ne büyük mutluluk...

Olanaksız mı istediklerim?

Görebilmek dahi yetiyor yüreğime. Tabuları yıkmaz mıyız, gözlerinde buluşamaz mıyız karşılıklı? Aynayla özneler gibi... Nergis'in kendine âşık olduğunu sanılır. Hayır, ben böyle sanmıyorum... Onun aynaya âşık olduğuna eminim. Sonsuza kalan sevgisini biçimlendiren o. Sevdiğinin bulunduğu yerde güzel seveci olarak ayakta kalmakta ve de gözlerini ondan ayırmamakta. Biliyor musun sende kendimi görüp sana âşığıım. Nereye çevirsem başımı senle karşılaşamadığımda sevginin yaşamak ve canlılığının farkına varmak olduğu çok doğru, gerçekten seven vardır, yaşar ve de ayaktadır her zaman, içimin senden yana olan ateşi sönmüyor. Duygularımı anlattıkça doyumun son aşamasına yükseliyorum. Kuşların şarkılarında, bülbüllerin güllerle söyleşilerinde, güneşin yeryüzü ile buluşmalarında, suların ışığa dönüşmelerinde, meyvelerin oluşmalarında, arıların çiçeklerle birleşmelerinde, anlatılan sevi söylencelerinde, masallarda, şiirlerde biz varız. Bundandır ki mutluyum...

Kollarındaki ağırlıklarla bile güzel, dayanılmazsın. Sonra karşındakileri çileden çıkarabilecek kadar da gururlu, kendinden emin ve direngensin. Senin bakışlarının pırıltısı sıcacık ve etkili... Sen, sevdanla yaşamı daha da yücelten ve de süreklileştirensin. Bu tavrından dolayı ayaklar altına alınmak ve incecik bir dal gibi kırılmak isteniyorsun... Eğilmez başının karlı dağlar kadar dik ve ereği paralelinde de inançlısın, sevecensin. Bilmelisin ki sahip olduğun erdemlere ulaşamayanlar, sana benzemeyenler seni kendilerine özdeşleştirmeye can atıyor. Bunu başardıkları sürece istemlerine kavuşmuş olacaklar, sakın oyunlarına gelme olur mu?

Anlatmak istiyorum ama bağışla sözcüklerim yetersiz bilesin, çağımızın güzelliklerinin sentezi. Uğruna batan güneşlerin aşkına kaldır yüzündeki peçeyi ve beni masal kahramanları gibi düşür atımdan. Gerçi ardın sıra beni getirecek masalsı atlarım yok ama bilmelisin ki içimdeki istek ateşi erittikçe buzlarını acının yaklaşan sen olacaksın bana. Mutluluktur bu. Ateşlerde yanmak kor kor, uslanmaktır uğruna ve karanlıkları yıkıp güne ulaşmanın ilk etabıdır ulu yarışın. Ve sonrasında görmek olası olmasa da seni? Bir daha bir daha geç buradan ve kalbimin derinliklerinden anlıyor musun?

Aydınlıksın güzel dünyam ve sana ulaşabilmenin sevinci, istemi sonra hıncınla başkalaşıyorsam yaşamın gözünde kendini yenileyememesinin pençelerinde olduğunun bilincinde olamadığındandır. Ya da göz ardı etmesinin sürdürülmek istenen yanlışlarının somutlanmasıdır. Sorarım, neden aynı sürdürüm içinde olayım yanlışlara doğru? Sıcacıksın, saçlarının kirini yıkıyorsun dağların ve de kötülüklerinden karanlıkların eteklerini temizliyorsun diye, karşına dikilenlere evet diyebilir misin? En güzeli senin kuytuluklarının gülleridir kuşkusuz. Saksıdakilere inat ve yanıt olarak... Kızdırırsın bu yüzden güdümlü bahçıvanları...

Yaşam bir şiir ve insanlar da bu sözcükler denli uyumlu, anlamlı olsun isterdin. İstekli özverili ve sevinçli tümü... Mutlulukları her şeye karşın yüzünü aydınlatan güneş olmalı derdin. Her şey şiirde ama dinlenmiyorsun ki sevgili sevda. Kimi kez yollara düşmek gerekiyor. Hatta yaşamı noktalamak bireyselce, tümeli gücendirecekse, biliyordun. Dolu yaşam ve yalın ölüm güzelliklerin şiarıdır artık ve kavgalara sanma ki artık düştür ve de gülünçtür. Unutma ki yaşam kalınan yerden sürdürmektir çabasını insanlığın. Güçlülük, esneklik ve gerçekçilik sonra ağız dolusu şakıması serçelerin ölmemeleri soğuklardan birlikteliğin istekli doğrusu üstünde yan yana olmaktır.

Yılma ve yıkılma...

Yeni olan istenmeyendir. Eskiyle bütünleşenin gözünde de anarşisttir. Kavramak ve düğümün bunda olduğunu bilmek gerekiyor. El ele olmak yalnızlıkları aşmak, soğuktan korunabilmek, korkuları yenmek, bataklıkların içine düşmemek dayanışmayla ve de doğruları kavrayıp uygulamaya çalışmakla olasıdır. Korkuları yaratanların korkularından kurtulmak ve korunabilmek için sığ ve suni korkular gölgesine gizlenip kendini aşabilmeyi istemek yalnızca saflıktır. Sıcakların zulmünden korkanların çareleriyle özdeştir bu ve asla mantıklı bir yol değildir...

Ağustos böceğin susuyor, sonsuz sessizlik içindesin ve korkularını çekemiyorsun başının, inliyorsun gibi. Aniden pandomimciler giriyor dünyana ve onlara uzanıyorsun. Aralarındasın ve izliyorsun onları...

Bozkırın ortasında oturuyorsun.

Tepende sıcacık giysilerin var. İçinde rahatsin. Uzanan acının üstünde gitmeyi, uzaklaşmayı düşünüyorsun. Seni buradan

götürecek araç yok... Herkes kendini düşünüyor... Bu denli ilgisizliğe yanyor yüreğini. Elinden bir şey gelmiyor, kahroluyorsun. Beklemek başka elemeleri doğuruyor usunda... Yanındakilerin dayanıklı olmaları cesaret vermese, yığılıp kalacaksın kurtulmanın kestirme ve de dışındakilere yarayan yolunu seçmek işine de gelmiyor. Zorlukların insanısın sen de onlar gibi...

Bozkır yanyor.

Yeni bir fidan gibisin dimdik ve her şeye karşı yaşam dolu. Gelecek güzel günlere inanıyorsun içindeki çelikten yolunu beklediğin sevginin kendisisin aslında. Yaşamı sevmek yürek işidir ve sen bunu bilensin. İçinin sıcaklığı çevrendeki buzları eritiyor erittikçe de büyümen için gerekli şeyleri kazanıyorsun ne büyüsun be yaşamak ne de güzelsin üstelik... Sarmaşıkların bozkır altından seni sormaya koştuklarını görmüyorsun. Duvarın ötesini görebilme yeteneğin yok. Şahmeran değilsin ki. Aniden çıkıyorlar yeryüzüne. Sarılıyorlar bedenine, yıkmak baş eğdirmek ve alnını kirli tenlerine değdirmek için.

Direniyorsun olmuyor ama.

Bakıyorsun sana gelenlerin elleri olan tırpanlar onları yolmaya başlıyorlar... Çevreni açıyorlar temizliyorlar dört yanını onlardan... Jiletleriyle kalıntılarını kazıyorlar teninden... Bakışınla kutluyorsun zaferlerini onu ilk karşılayanlardan olmak aşkına benzerleriyle bekliyorsun... Gözlerinle izliyorsun onları... Dağlarda tek tek ateşler gibi yan yana sokularak kabuklarını değıştirmeye durdular. İçinde buldukları koyakların renklerinden giysiler ürettiler. Dayanışmayla yeni ayaklar edindiler. Araçların genç dallarından da kollar edindiler. Bunlarla yaşamayı öğrendiler en küçük ayrıntısına kadar... Renklerin canlılığından eski durumlarına döndüler ki serin suların aynalarında canlılıklarına şaştilar.

Pandomimciler dillenmişlerdi artık.

Aralarında yarattıkları dil öylesine güzeldi ki herkesin anlamaması olanaksız gibiydi... Ayrıldıkları yerlere dönmeye hazırdılar. Güneşin yol göstericiliği ayrı bir mutluluktan onlara...

Ayaklandılar...

Renkler, alanlara düğün sevinci yüklemişti... Gülücükler serpilmişti toprağa... Neşeli şarkılar kuşların saçaklarını aşarak dağlara ulaşması gibi gökyüzüne akıyordu... Dağların soğuk suları halaya duruyordu... Yeşilin bin bir tonuyla çiçekleniyordu doğa. Gülleriyle kokular dağıtıyordu ağaçlar ve yeryüzüne çıkıyordu yer altındakiler bu seslerle.

Kentlerin görecelerindeki kara örtüler açılıyordu gökkuşağı renklerine yer vermek için. Havanın mavi çadırı yükseliyordu... İç serinleten sıcaklarla sevgiler kanatlanıyordu... Cemreler yerli yerindeydi. Ateşler yanıyordu... Cemrenin son ateşi yürekleri ısıttı. Sonra içlerine girip dillerinde biçimlendi. Ateşten dilleriyle pandomimciler yeni özge oyunlarına durdular...

Önce, uzaktan sesler duyuldu. Anladın bunu... İçin yandı. Ardından da iri iri karakuşlar maviyi bedenleriyle kirlettiler. Dışkılarını kocaman lavlar gibi bıraktılar. İçinden ateş kusan canavarları indirdiler. Bu ulu kartallar çevrenizdeydi artık... Kanatlarını yarı kaldırdıkları zaman içinden çıkanları gördünüz, sarıldınız... Örüldü duvarlar etrafınızda kara taşların gölgeleri loş ışıklarla aydınlatıldı ve siyah bir örtüyle karanlığa bırakıldınız... Sesler kesildi bir an için. Sonra eski canlılık sürdü... Bitmeyecek gibi... Ateş sönmüyordu... Yarattıkları soğuk etkisizdi... Ateşi ateşle yok etmekten özge yol yoktu... Siyah çadırın içindeki dünya ateşlerle yanıyordu. Senin gibi kanatlananlar dağlara koşuyordu.

Sonunda dövüşmek seni de buldu.

Ellerini, ayaklarını ve dilini yitirdin. Oysa söylediklerim noksanların değil şimdi de. Ben nasıl dışsal bütünlüğümü koruyabilmişsem sen oraya gittiğin ve bunları kaybettiğin hâlde azaların sapasağlam ama yanıyor ve acılanıyorsun. Boyun daha da eğilmiş 'r' gibisin. Yüzündeki kararlılık çoğalmış ama... Bedenin, yorgun ve rengin sarı... Gözlerinin önünde tek kişilik kapalı gişe oynayan sinema geçmişini veriyor sana ve için bulanıyor izlediklerinden. Bana hak ettiklerimi verenlerin sana sırt çevirmeleri en az senin kadar beni de yıkıyor ve kahrediyor. Kucağında küçücük üç benzerinle verimliliğini kısırlaştırırları düşünüyorsun. Söylevlerini, öğütlerini ve vaatlerini karanlığın... Ama dışında bunların tümü; ne dilin söyleyebiliyor ne de ayakların dikilebiliyor karşlarına.

Garip bir yaratıksın.

Var olması istenmeyen bir yaratık; sonra o kadar çoksunuz ki kurtulmak istemek kaçınılmaz oluyor sizlerden ama bunun araçlarını kullanmak gelmiyor işlerine. Görmezlikten geliyorlar sizi. Zamana bırakıyorlar yeniden ayaklanışını göremiyorlar çünkü yaptığın olacak iş değil...

Ayaklarının varlığını kavriyorsun karanlıklara karşın.

Sonra da ellerini hissediyorsun. Konuşmaz bilinen dilin seni dahi şaşırtıyor üstündekileri yırtıyorsun... Çıplak değilsin yine de. Attıklarının altındakiler sana öylesine bir hava veriyor ki sorma... Yürüyorsun geridekilerin sevinçleri seninkinden oldukça fazla. Onlar güneşin ışıkları altındaki kar adamlar gibi eriyor. Korkunç günlerin ellerinde yırtılan resimler olduğunu anlıyorsun.

Bekliyorsun.

Ötelerden gelenlerin biçimlenmesi ve yüreğini sevin-dirmelerini... Gidenlerin uzunca zaman alan bekleşi, içini kemiren korkuların anası... Yalnızca benzerlerin biliyor çektiğini.

Bir ses işitiyorsun, ardından da ortalık karışıyor, göz gözü göremiyor, toz duman... Aydınlanıyor çehren. Önünde can veren bir serçe görüyorsun, irkiliyorsun yaratılan bu kör dumanın bıraktığından, acılanıyorsun. Eğilemiyorsun ona. Yan tarafından gelen fısıltıya dönüyorsun. Yan yana iki serçe görüyorsun. Konuşmaları garip ve içli... Gözlerinden dökülen incileri yutan toprakta buluyorsun her bakışında... Ve ilerilerden yaklaşan kocaman iki gözü algılıyorsun. Gözlerin tuhaf ama incecik elleri serçeyi kaldırıyor ve yanı başındaki dala bırakıyor. Diğerleri onu aralarında taşıyorlar şaşıyorsun buna... Sonra kanlanan yere gelen sürüngenlerin kokusunu içinde duyuyorsun, niyetini anlıyorsun hemen ve gidenlere seviniyorsun. O iki kocaman gök yok olmuş. Yaratık karşısında ve kötü kötü bakıyor sana. Sonra anlamsızca uzaklaşıyor ardına bakmadan.

'Karşı-tez' arayan bir 'tez' olduğunu anımsıyorsun.

Ve 'karşı-tez'ini görüyorsun karşında, durumuna rağmen mutlanıyorsun.

/Sen, penceredesin, oturuyorsun, gözlerin kapalı. Kucağında senin ve 'tez'inin birleşimi olan 'sentez' oturuyor. Güzelim saçlarını çekiyor durmadan. Kızımıyorsun. Oysa başka zaman olsa ellerine çorap geçirirdin... Gözlerin iki güzel yuva ve bunlardan ak iki kuş çıkıyor ve kanatlanıyorlar uzaklara... Onlarla gidiyorsun... Bedenin tüy hafifliğin de... Dereler, bağlar ovalar, dağlar aşılıyorsunuz. Doğayı kuşbakışı izliyorsun. Seviniyorsun da üstelik... Sevincin bitiyor sonunda... Kocaman bir yapıyla karşılaşıyorsunuz şato gibi ve sisin içinde ürkünç. Ulu ve gizemli... Dönüyorsunuz etrafını. Üstünde geziniyorsunuz. Ama hiç girişi yok gibi,

irkiliyorsunuz. Kederleniyorsunuz da... Yapının çevresindeki geniş ve derin pis kokulu buğulu kanalın suları ürkütüyor sizi, bir iz yok. İçeriği göremiyorsunuz. Yoruluyorsunuz. Dinlenmek istiyorsunuz. Önce yapının en üstünde bir yere iniyor kuşlarınız ama hemen kalkıyorlar. Kızgın ve yakıcı taşlardan oluşmuş burası. Yere iniyorsunuz. Daha ayak basmadan çimlerin arasında sizi yutmaya çalışan korkunç mu korkunç ağızlar görüyorsunuz. Umudunuz bitmek üzere geriye dönüş o kadar kolay değil yorulmak ve çimlere düşebilmek de var işin içinde. Havada dolanıp durmak da olmuyor... Sonra duvarlardan dışarıya seni taşıyan kuşlara benzeyen iki iri kuşun çıktığını görüyorsunuz. Taşıdıkları senin aradığın ve kavuşmak istediğin tez... Mutlanıyorsunuz. Dört kuş kanatlarını daha da açıyor ve uçan bir halı oluyor altınızda... Üstünde özelemlerinizi gideriyorsunuz saatlerce. Yorulduklarını fısıldıyorsunuz birbirinize. Zor ayrılıyorsunuz. Halı ikişer kuşa dönüşüyor ve sen kendininkilerin o da kendi kuşlarının üzerinde ve göz gözesiniz...

O duvarlara, sen 'sentez'inize dönüyorsun.

Ağlasaydın diye eğiliyorsun onun üstüne...

Susturuyorsun.

Dışarıdan bir ses geliyor. Onu yere bırakmanı sağlayacak denli aptallaştırıyor seni. Perdenin gerisinde ve lambanın bile aydınlatmaya çekindiği sokağı izliyorsun. Kara giysilerinin cılız bir gölgeye vurduğunu ve tuhaf şeyleri söylediğini görüyorsun, işitiyorsun. Birbirinden çok farklı yapıların ışıkları kapanıyor birbiri ardı sıra. Ortalık daha da kararıyor. Dövenin sırtı sana dönük yüzünü görmüyorsun ama tanıyorsun onu. Diğeri yıkılıyor, ıslak ve çamurlu taşlara. Kıpırtısız duruyor...

Döven yeni hamlesine hazır biçimde...

Bulunduğun penceredesin onların üstlerine bir ışık yansıyor ve sırt üstü yatanın gölgesi olduğundan büyük biçimde gerisindeki duvara ayakta gibi yansıyor. Önce irkiliyorsun, sonra da seviniyorsun. Döven küçülüyor, korkuyor, geriliyor usul usul. Yatanın duvar perdedeki elleri onu bırakmıyor. Onun iki omzunu tutuyor ve de bulunduğu yere hızlıca çekiyor. Korkunç bir ses çıkarıyor... Sesler çoğalıyor, ışıklarını kapatıyorsun artık... Uzaniyorsun 'sentez'in yanına. Gözlerinde elemli mahzunluk bedenini ele geçiriyor, alıp başını gidiyor usun seni yakan sıcaklıklara doğru. Karşı koyamıyorsun ve kollarında zamanın anlık sevinçlerine yürüyorsun. Dönüşlerinden birinde yüreğin garipleşiyor. Yetişmek kaygısı da var... Sokakları geçiyorsun tek tek. Geleni görüyorsun birden. Ürküyorsun ve için boşalır gibi oluyor, sevinçlere giriyorsun. İnce bir sütunun üstündeki vakit göstergesinin altında duruyorsunuz karşılıklı. Birbiriniz için aynasınız artık. Bakışıyorsunuz oracıkta. Kendinizin çok farklı yanlarını görüyorsunuz. Göstergenin yelkovanı ona, akrebi de sana düşüyor yaralanıyorsunuz ama kanınız akıyor. Bozuluyor masalımsı büyü... Giysilerinizin renkleri değişiyor aniden... Beyazlaşan giysiler içinde güzel ve özdeş çiçeklere benziyorsunuz. Açılıyorsunuz... Akrep ve yelkovan yerlerindeler artık. Zamanı durdurmak ellerinde değil onların.

Sen 'sentez'i, o ise acıyı basıyor yüreğine...

Kalkıyorsunuz.

Onu yerine götürüyorsun. Günün seni uyaran ışıklarına gülümsüyorsun. Kocaman pencereyi açıyorsun. Dışarı aydınlık ve güzel... Duvara bakıyorsun hemen, sokak ve duvar bomboş. Bir şey olmamış gibi. Silinenlerin izleri belirsiz... Sandalye çekiyorsun altına oturuyorsun. Bakıyorsun sokağın telaşına... İçinden özge bir kişiliğin çıkıyor, mutfağa giriyor. Kahvaltı hazırlıyor, masayı

donatıyor hazırladıklarıyla, sen oturuyorken. Ona döndüğün an gözden kayboluyor... Birbirini bütünler gibi kucaklaşan çaydanlık ve demlik karşında. Yanıyorsun. İçindekine dans ettiren bardağı görüyorsun ve karşındaki masanın arkasında boş duran ve sallanan diğer sandalyenin hüznüyle göz göze geliyorsun. Özlediğini biliyorsun. İkinci ve soğuk boş bardağın içlenişi de başka bir dert senin için. Duvara çekiyorsun gözlerini aynalaştığın ilk resimlerinin kahkahalarını duyuyorsun ve kapatıyorsun göreçlerini, masaya oturuyorsun.

Köşede bir rahle var. Babanı anımsatıyor...

Kenarlarından birine sen diğerine ağabeyin binerdiniz tahterevalli gibi düşünürdünüz, oynardınız. Azar iştirdiniz... Acılı bir anı olarak geçiyor gözlerinden. Atamıyorsun, niçin? Anılarını çağrıştıracak dış uyarıcılar olsun diye mi? Gözlerin kapalı da olsa odayı geziyorlar durmadan... Üzerinden çıkarmadığı ve senin (o zamanlar asla) sevmediğin paltosu karşında ayakta ve içi boş duruyor, duvarda. Bedeni beliriyor içinde gülüyorsun komik bulduğun bu şeye acıyla yanıyor ve de bakıyorsun. Siyah beresine de çıldırırdın ama şimdi ilk atmak istediklerinin başında gelen bunları atamıyorsun. Orada bırakmışsın karşında...

Uğruna zorluklara göğüs gerdiğin aşkını sessizce seyretmek sana nasıl acı veriyor yalnızca sen bilirsin başkalarına kolay gelir acılarla yaşamak bilincindesin ve yine de yaşamı sürdürmek gibi bir çaban var. Kayıplarını çoğaltanlara rağmen çoğalmak ve dimdik durabilmek başlı başına güzelliştir direngenlik ve sevecenliktir. Özgürlük türküleri söyleyen kuşları dağıtanların karşısında kanatlarındasın sevmelerin ve bağıryorsun kötülöklere ağız dolusu...

Karşı eve çekiyor göreçlerin arkasına takılıyorsun iki fedainin ve kocaman yüksek duvarların gizlediği bahçede buluyorsun kendini...

Kimse yok itlerin sesleri de çıkmıyor.

Nerdeler diye düşünmüyorsun... Koruyucularına güveniyorsun. Her gördüğüne yabancısın. Aldatıcı cennetin sokaklarındasın artık. Ulu evin girişi yok, pencereleri de...

Var belki ama göremiyorsun. Ağaçların garip olduklarını gösteriyor göreçlerin. Kuşkun ağzında yüreğinde evinde atıyor atışlarını duymuyorsun rahatsin yürüyorsun... Korkuyla hopluyorsun. Sesin çıkmıyor. Bağırıyorsun da. Toprakdan dallara kadar her ağacın gövdesinin çıplak kadınlar olduğunu görüyorsun. Ayak bileklerine dek toprağın içindeler başları yok. Kafaları yerinde çeşit çeşit meyveler veren yapraklı dallar duruyor. Hepsi senin gibi canlı ve diri... Sonra kaldırım taşlarının birer mezar olduklarını görüyorsun. İvedilikle çıkıyorsun fedailerinin kollarında...

Çıkar çıkmaz 'Goya'nın 'büyük yiğitlik ölümlere karşı' ve 'ortadan' tablolarını sana anımsatan canlı manzaralarla karşılaşıyorsun. Kahroluyorsun... Yaşadığın çağı karıştırdın birden odana döndün. İlk olarak takvime baktın çağın değişmemiş ama çağları birbirinden ayıran Çin Seddi gibi duvarların var olmadığını da biliyorsun. Birbiriyle kaynaşmış tümü ve ayırıp zamanlamak acıları. Güzelliklerin boğulmasını olanaksız...

Rahat olmak istiyorsun...

'Sentez'i kucaklıyorsun. Yaşadığını ve rahatlayacak bir mekânda olduğunu kavramak için... Gözlerini kapatıyorsun. Remrandt'ın 'üç çarmih'i. Orozco'nun 'kargıyla deşilmiş adam'ı ile Goya'nın 'mahkûm'u karşına çıkıyor. Bunların içlerinde 'sentez'ini

görüyorsun. Çıldıracaksın sanki... Sesini duyduğun ama görmediğin acıya karşı analığın kabarıyor. Öfkeleniyorsun birden. Çelikten bir heykele dönüyorsun 'sentez'inin üstünde...

Bir yerlere gidiyorsun düş atına binip.

Kocaman bir kafanın üst kapağı kaldırılmış kuşbakışı görüyorsun. Masmavi bir göl... Buranın çevresinde yeşilimsi insanlar oturuyor. Ellerinde oltalar var. Birlikte atıyorlar bunları mavi sulara. Çekiliyorlar bir zaman sonra çıkardıklarını atıyorlar arkalarına istedikleri değil çıkardıkları. Vitrin kafalarındakilere benzemiyor gölün verdikleri... İrkiliyorsun... Acılanan gözlerini arıyorsun. Çehresini göremiyorsun. Siyah örtü altında duruyor çünkü...

Birden kendine geliyorsun ekmeğin kalın ve koparamayacağı iplerle boynunda olduğunu anımsıyorsun. Sınırlı bir çerçeve içinde bulunduğunu görüyorsun. Toparlanmaya ve ivedilikle çıkmaya hazırlanıyorsun. Yan odaya koşuyorsun, 'tez'inin anasını uyandırıyor. 'Sentez'i bırakacaksın çünkü. Uyanıyor, sana bakıyor. Kendine gelmeni istiyor senden çoktan kendindesin farkında değil, uzun oturuşta sanıyor seni. Söylediklerini duymuyorsun bile ve çıkıyorsun...

Bir masanın başındasın.

Kimsecikler yok.

Rahatsın duvara çıkıyorsun. Duvardan kocaman beyaz bir zarf önüne düşüyor. O sana sen ona bakıyorsun. Şaşkınlığın geçmiyor daha ardından bir bebek duruyor bu zarfın. Güleç neşeli ve çırılçıplak... Sana bakıyor, bir parmağı zarfı gösteriyor. Tanıyorsun. *Nasıl geldin* işareti yapıyorsun ve kapıya koşuyorsun kilitli. Yerine oturuyorsun. Bakıyorsun. Zarfın gerisinde bebek... Bebeğin gerisinde yontu gibi kıpırtısız ve birbirinin aynısı beş kadın var...

Boyunları senden yana eğik ve üzüntülüler... İstemlerini biliyorsun gibi daktilonun tuşlarına uzatıyorsun incecik parmaklarını. Yazıyorsun. Onlara bakıyorsun tekrar... Yok olduklarını ve usunda oturduklarını görüyorsun. Gözlerin kirlenmiş ve silecekleri onları yıkamaya başlıyorlar boğuluyorsun sanki... İçini yakanın bir büst olduğunu gördüğün zaman anlıyorsun. Karşında duruyor... Tenin gibi canlı ama donuk mermer değil. Etin donukluğu renginde... Üzerinde göğüslerini olduğu gibi gösteren bir örgü var. Büyük alandasin çevren kendi hâlindekilerle dolu. Kaidene doğru tırmanıyor biri. İrkiliyorsun. Sonunda görüyorsun onu çiçekli küçücük bir bebek emekliyor. Çiçekler bırakıyor sol yanına. Kimseye aldırılmıyor sağ memene sarılıyor incecik dudaklarıyla...

Ayaklanıyor, uzuyor.

Duvar saatinin kapağını açar gibi sol eliyle yüzünün kapağını kaldırıyor için boş korkuyorsun... Sonra bıraktığını görüyorsun içinde kalkıyor ve koşmaya başlıyorsun... Onları bıraktığın yerdesin. Burası kalabalık ve çoğu tanımadığın insanlar. Sana uzanıyorlar. Kim elini uzatsa onun kafasında soyulmuş olarak görüyorsun kendini ve öğreniyorsun uzanan ellerden. Kaçıyorsun 'karşı-tez'ine. Uyuyor daha. Yanından çıkmıyorsun. Aşağıdakileri "karşı-tez"inin kaynağının kurusuyla baş başa bırakıyorsun. Uyumaya çalıştığını anlıyorsun ve artık rahatsin...

Hüznün gözleri içinde gülebilensin doyasıya için kan ağlasa da tattırmak istemiyorsun. Görmek istediklerinin ortamını yaratmaya çalışanlara...

Acılarına üzülenlerin yüreklerindesin ya bu yetersiz onlar için. Seni kırabilmek yeni yetme bir dal gibi kolayca; başaramayacaklarını kanıtlayansın. Gözlerin ıslık ıslık ve bedenin kabuğuna kapanan canlılar gibi tetikte... Önünde sentezlerin korusu var gücünü bunlardan alıyorsun. Bunu bilmiyorlar. Bilseler

acımadan açmamış tomurcukları yolar gibi koparırlar türkülerini dallarından. Ama seni birlikte olduklarından ayıramıyorlar bilemiyorlar seni ve yanındakiler senden yaşama cesareti, aşkı aldıklarından elden bırakmak istemiyorlar. Bundan saklıyorlar bedenlerinde seni... Acılı yüzlerin alaycı gülümsemeye dönüştüğünün farkında da değiller. Katıla katıla gülüyorsun hâllerine...

Çıkıyorlar bulunduğun yerden türküne başlıyorsun ve kendine has çalgılarıyla öylesine ritim uyduruyorsun ki kızgınlıkları artıyor. Sesini duymamak için kulaklarını tıkaçlarıyla kapatıyorlar. Sevinçlerin duvarları yer yerinden oynuyor... Coşkuların bitmek bilmiyor ve dayanamıyorlar buna karanlık indiriyorlar omuzlarına...

Uzaklara gidiyorsun usunun düş atı üstünde ve güzelim bir alana iniyorsun sonunda... Sıcak canlı bir sessizlik var dört yanında... Maviler daha mavi yeşiller çok daha yeşil ve parlak. Gülümsemelerin tümü içten... Konuşmalar samimi ve davetkâr. Sınırlı bu alanın içindeki yapıya ilerliyorsun. Kapılar açılıyor. İçeriye giriyorsun. Her şey bıraktığın gibi duruyor yerli yerinde... Aradıklarını bulduğun yerde duruyorsun...

İki 'sentez' arasındasın.

Oynuyorsun onlarla.

Çimenlere uzanmışsınız. Güneş tepenizde ve kuşlar sizin için en güzel türkülerini söylüyor... İçtensin. Sesin çıkmıyor... Konuştuklarını duymayı ne çok isterdin oysa olmuyor bu istemin. Üzülmüyorsun üstelik. Neşeleriniz kanatlanıyor. Kuşların arasına giriyor. Seviniyorsunuz. 'Sentez'inin biri seni ve diğerinin çabasını sonuçsuz bırakmamak için direniyor kendince; sen seriliyorsun

yere onlardan ayırmadan gözlerini... Birden biri kanatlanıp uçuyor, hiçbir şey söylemeden...

Uçarak uzaklaşan 'sentez'e bakıyorsun bir zaman sonra dalgınllaşıyorsun... 'Karşı-tez'ine bakıyorsun orada söğütlerin serin gölgesi altında sana gülümsüyor ve sürekli berabermişsiniz gibi ilgisiz ve kanıksamış duruyor. Bunu yadırgıyorsun. Beklediğin bu değil... Ona sokuluyorsun... Ayaklanıyor yaklaşıyorsun ona. Her şey biran için duru yor tuhaf bir ışık üstünüze yağıyor. Aydınlanıyorsunuz birlikte ve sarmaş dolaş biçimde... Karanlığa düşüyorsun ve çıktığını sandığın yerde olduğunu görüyorsun! Bir istekle yanıyor için düşlerine aklının yağız atıyla yolculuktasın ve sonunda... Dostlarıyla birliktesin...

Baharın canlı renkleri üzerinde ve mutlusun.

Gözlerin parlıyor. Tenin açılmış. Türkülerin dudakların açılmadan içinden taşıyor dışarıya. Paylaşabildiklerini başkalarına verebilmenin onuruyla da daha güçlüsün. Çevrende tanıdığın tanımadığın yüzlerce göz ve sorduklarının yanıtını verebilmenin hazzıyla ilerliyorsun güneş tepende ve kıyılan köpüklü sular dövüyor. Sindiremeyeceği şeyleri kusanlar gibi de narin... Sağında solunda sentezlerin ve başkalarınıninkilerle iç içe oynuyorlar. Yaşamın çekilmezliklerinden binlerce kere uzaklıkta ve yalnızca kendi dünyalarında... Benzerleriyle birlikte olmak, farklılıklarınıza karşın gerçekten doyumsuz sevinçler ve de coşkular yaratabilmek yüreğinde sonsuz mutluluktur... Günün anısını kanıtlamaksa devinimdir, dirençtir. Her şey eskiden olduğu gibi...

Anı yazıcılara kavuşuyorsunuz...

Işıl ışıl çiçeklerin ve sözlerin arasından ilerliyorsunuz. Sevgilerin sentezine... Cıvıl cıvılsınız köpüklerin türkülerine kulak vermişsiniz.

Aklınıza gelmiyor uç olan üzüntüler... Oturup hüznü tartışıyorsunuz öncesini sonrasını... Şakımaları mahkûm etmeye uzanan imleri görüyorsunuz ama tarzınız değil uymak... Karşınızdaki iki uzun kara ve ukalâ kol uzanıyor parmakları keskin ve korkunç saçlarınızı kavriyor, çevrenizdekilere karşı çekiniyorlar araçlarına...

‘Karşı-tez’ ile ‘sentez’ orada kalıyorlar...

Onlar göreçleriyle peşinde sen ondan oldukça uzaktasın. Birbirinizden uzak ve de uzaklığın zıddı kadar da yakınsınız artık...

Ayaktasın...

Gövdenin yarısı onun ağzında ve kokusuyla burun burunasın. İçin bulanıyor. Gözlerini arıyorsun, eline geçirdiğini içlerine batırmak için. Ama bulamıyorsun, yoklar. Kızmıyorsun yine de. İki kolunun elleri arasındaki şeyi sağa sola gelişi güzel batırıp çıkarıyorsun ama zift gibi bir sıvının yüzüne sıçradığını anlıyorsun göremesen de. İnlıyorsun, irkiliyorsun. Acı duymuyorsun. Göremediğinden, belden aşağısını bedeninin bilmiyorsun... Hani senden ayrılmış olsalar acısına dayanabilmen olanaksız, biliyorsun bunu. Düşüncen yüreğini serinletiyor. Tümüyle yutmadıktan sonra sindiremeyeceğini kavriyorsun artık, için kıpır kıpır bu yüzden... Gözlerin karanlığa alışmış. Dışarıyı algılamaya çalışıyorsun ince kara bir tül altındaymışın gibi geliyor sana, mutlanıyorsun. O kadar seni gizlemeye çalışanlara rağmen sana ulaşmaya çalışan şeyin farkına varıyorsun. Susuyorsun... Soluğunu azaltıyorsun, kıpırtısız göreçlerin onun üstünde... Gövdene kadar seni yutanın bilmesini istemiyorsun.

Ayaktasın, güçleniyorsun giderek...

Karşında duruyor, göz gözesiniz...

Sessizlik büyüyor aniden. Rengine bürünüyor seni tutanın. Sonra ivedilikle sana ilerliyor... Ani bir hareketle gövdene dolanıyor gibi kemerin ve sıkı sıkı tutuyor seni... O çırpınıyor bırakmamak için... Sonunda kara canavarların çabaları boşa çıkıyor, bırakıyor seni istemeden... Acıyla, böğürerek... Bedenini kavrayanın yardımıyla kıyısındasın artık. Toprağın üstündesin, yorgunluğunla... Her şey değişmeye başlıyor... Bulutlar çekiliyorlar. Gökyüzü masmavi ve sımsıcak! Ağaçların dalları, gövdeleri, yaprakları renk atıyorlar. Birbirinden ayrılıyor ve aralarından toprağı ısıtmaya inen günün erlerine yol veriyorlar... Giysilerin kokuları ve pislikleri kabuk gibi atıyorlar üstünden.

Seviniyorsun.

Eski renklerinin içindesin artık. Gülüyorsun. Çınarın seni kurtaran uzun kolunun bataklığın üstünde köprüleştiğini görüyorsun... Ve başka köklerin kokulu suları boşaltmaya borulaştıklarını da...

Ayaktasın ve yine sesler yükseliyor...

Geçip giden çelikten kuşlara aldırılmıyorsun, özdeş sesler birleşip sana yol oluyorlar. Kulakların göreçlerin gibi bedenle yola takılıyorlar, yürüyorsun.

Çınarın bataklığa inen köklerine benziyorsun...

Ayaktalığını yaşama sevincine ve sevdana borçlusun, biliyorsun, gülüyorsun ne mutlu sana ve size...

...Kostüm Bay K, 'tez' iken yazdıklarını, birkaç ay sonra yayınevinden kendisine 'kalem hakkı' olarak gönderilen kitapların birinden okumaya başladı. Bu süre içinde birkaç şişe şarap bitirdi. Kimi yerleri tekrarladı, kızdı, öfkeleni, küfürler savurdu. Sağa, sola fırlattı onu, gezindi biraz... Bardağı aldı ve yudumlayarak koltuklardan birine uzanır gibi oturdu... Deftere yazıp bir kenara koymuş, daha sonra okuduğunda da yayınevine göndermek istememişti. Yok etmek de nedense işine gelmemişti. Bu çalışmadan haberi olan editörü, bir gün ona uğramış bir oldubittiye getirip almıştı dosyayı. Kısa zamanda da basılıp dağıtılmıştı... Yazdıklarını aklından çıkaramadı. Çünkü akli karmakarışıklı ve yadsımıyordu kendi dışında yadsınmayan, üstüne yazılar yazılıp çokça konuşulan ve kanıksanan bu yapıtını ama içine sinmeyen, doğru bulmadığı bir yanı vardı kendince... Ne kadar uğraşıysa ve içinin derinliklerine düşünsel yolculuklar yaptıysa da o içine sinmeyen şeyin ne ya da neler olduğunu hiç bulamadı...

Şarap bardağını sehpanın üzerine bıraktı. Başını geriye attı ve ayaklarını da öne uzattı. Yumdu gözlerini...

...Acılıydı.

Mutsuzluktan kaynaklanan bir yorgunluk taşıyordu. Rahatlamaya, uyumaya çalıştı. Bir süre sonra seslenen varmışçasına devindi, bakındı boşluğa. Ardından ellerini yanlara bıraktı. Gevşemeye uğraştı olmadı ve ayaklandı. Gözleriyle duvarları taradı. Çevresine bakındı tekrar... Odadaki eşyaların orasını burasını yokladı... Boncuk boncuk terledi... Şaşkındı... Renkten renge giriyordu aramayı sürdürürken. Duvar aynasına yöneldi. Sararmış yaprak görünümündeki yüzüne baktı... Bir yabancıya bakar gibi... Boğazı kurumuştü. Yırtılacaktı sanki. Kulakları zonkliyordu. Bedeni tuhaf bir sıcaklığın altındaydı. Yanıyordu. Omuzları daha da çöktü ve ayakta kalamayacakmış gibi bir duyguya kapıldı. Kendisini az önce kalktığı koltuğa zor attı...

'N'oluyor bana? Birçoğunun dediği gibi şizofren miyim gerçekten, yoksa bir tür nevroitiklik mi bu yaşadıklarım?

Garipleşiyorum... Aklım oyun mu ediyor bana? Kendimle çok konuştuğum oldu ama hiç birinde bu denli kendimi aşağılamadım, başkasını yerden yere vurur gibi... Her şey bu kitapla mı başladı. Ne vardı yarı yaşımdaki editörümün etkisinde kalıp dosyayı götürmesine izin verdim. Akacak kan damarda durmaz derlermiş de... Sanki her şey o kitapla birlikte çorap söküşü gibi... Yok yok, bu kadar değil canım... Peki neden günlerdir, içime girenin pençesindeyim. Ne çevremdekiler ne de ben hoşnudum bundan... Doktora gitmemi öneren dostlarım da oluyor. Gerçek dostlar mı sözde dostlar mı, emin değilim ya. Bedenim, aklımdaki iki ayrı benim savaş alanı sanki acılanıyorum. Kafamdaki ses... Yok... Yok. Çevremdeki desem daha doğru olacak, çünkü nereden geldiğini saptayabilmiş değilim. Sürekli bir kulak çınlaması gibi

üstelik. Sadece sessizlikte değil işin tuhafı bu kulak çınlaması sesleri kalabalıklarda bile işitiyorum. Ne yapmak istiyor bilemiyorum. Kendim olsam kaynağı çaresini bulabilirdim belki. Bana sözel işkence yaparak zevk alan sadist sesi tanıyabilsem bir. Benden ayrı ama sesime benzer olan iki sesin etkisi altındayım, karşı koyamıyorum.

Az biraz açılacak oluyorum, 'Aaa çok normal bu şekerim, ayaklı kütüphane olmanın bedeli. Zaten sanatçı dediğin de çok kişilikli olur değil mi?' ya da 'Okuduklarınla yaşamın düşle gerçeğin birbirine karıştığı gibi karışmasın...' gibi söylemleri ile duygularımı ağzıma tıkmaları yok mu beni iyice bunalttı, yalnızlığa itti.

Kuruntu mu bunlar?

Yoğun düşünecek kadar zamanım yok ki. Uğraşlarımı tamamlamak için uykularımı parçalıyorum... Çevre değiştirdim, işlerimi çoğalttım... Kulaklarıma tıkaçlar takıyorum yine de o sesleri engelleyemiyorum. Kendimi dinlediğim anlarda duyamıyorum, sandığım gerçek artık tersyüz olmuş durumda. Mekândan kaynaklandığını düşündüm, çok kere ev değiştirdim yine de sonuç aynı...

O sesler var her yerde!

Tekniğin geliştiği günümüzde peşimdekilerin üzerimdeki gözlerinden dolayı benden önce buralara aygıtlar yerleştirmelerinin sonucu olamaz mı? Hayır, olası değil. Onunla ilgili içimden geçirdiklerimi nasıl duyabilirler ki, öyle bile olsa?'

'İnsanın içinden geçenleri sesli kaydeden cihazlar daha yapıla bilmiş değil ki. Ne yapacağımı şaşırđım. Konuştuğlarımı kontrol edemiyorum artık. Durumum vahim... Bir kez daha anladım ki insan istese de kendinden kaçamıyor asla. Kendimizle yaşamaktan başka bir çaremiz de yok. Çünkü nerede olursa olsun insan hep

kendiyle oluyor. Öyleyse üstüne gitmeliyim bu çıkmazın, durumun ve ya aklımın bir oyunuysa da bana bu olanlar, bu oyunun da üstüne gitmeliyim. Hiçbir bir bilmece zor değil ve zaman olsa da çözebilmeliyim bu zor mu zor bilmeceyi. Başkalarından yardım almam gerekse bile. Bunu kendim için yapmalıyım. Yanlış da olsa eski bana, moda deyişle fabrika ayarlarıma dönmeliyim...'

Yenildim. Çık ortaya. Kimsin? Nesin? Bedenimi işgal eden bir yabancı mısın? Yoksa unutmak istediğim geçmişimin ayakta kalmaya direnen yanı mı? Ya da bu yaşamın 'ben'i misin? Ne kadar çaresiz olduğumu anlayamıyor musun? Hesabını vermediğim şeyler mi kaldı? Hayatımı bozan ses; varlığını niçin göremiyorum? Yapımdan kaynaklıysan farkına varabilirdim. Dışındasın bunca zaman yaptıklarınla istediğini elde edemedin mi? Gerçekten hastalanıyorum da bunu kabullenmek zor mu geliyor bana? İtiraf etmeliyim ki seninle ilk nasıl karşılaştığımı bile anımsamıyorum. Benimle hep varmışsın gibi zannediyorum. Bana zoraki konuk olduğun anı bilemiyorum. Bilebilsem kurtulabilir miyim senden?'

'Kendine bile faydan yok. Her şeyin görüntüyü kurtarmaya dönük içinde bulunduğun çıkmazın sorumlusu sensin. Bunu niçin görmezden geliyorsun? Yaptıklarının, yaşamının farkında değil misin? Neden kendine ve çevrene bakmıyorsun? Yaşamı, her zaman kitaplarla tersyüz etmek ve mutluluğu onlarla genelleştirmek olası değil. Aslanan hayatı bunların yardımı ile daha da güzelleştirmek, katlanılır yapmak için ışıklarını herkesin yararına kullanabilmeyi başarabilmektir. Denge kurabilmektir... Anımsadın mı, sevdiğin yazarlardan olan Franz Kafka'nın *Bir kitap, içimizdeki donmuş denize indirilen bir baltadır* sözünü. Ömründe bir kere olsun bilincini, aklını öyle bir balta yap ve içindeki donmuş nehirleri, gölleri parçala ve arın o serin sulara; kendin olmaya çalış. Ve içeridekilerin de akıl kasetlerinde hapis bırakma ya da kendi istemlerin doğrultusunda biçimlendirdiğin her şeyi özgür

birak. Çünkü pratikte iyi araçlar biçimine sokularak aydınlanmayı çoğaltmaktır özünde görevleri kitapların...'

'Sen de benzerlerin gibi çeşitli kaynaklardan gelen alüvyonlu ırmakları içinde biriktiriyorsun. Kendine benzeterek onları... Denizler gibi. Renginiz aynı. Sizden yararlanabilecek durumda olmayanları düşünmüyorsunuz. Çevrenizdekiler, sizinle yaşamak zorunda olanlar bunun bilincindedir ama siz değilsiniz. Gücünüzden, başka özelliklerinizden faydalanabilmeyi kazanmışlar. Bunlar azınlıklar, bu becerilerinden dolayı kendilerini ayrıcalıklı gösteriyorlar. Hep birlikte içinde bulunduğunuz bataklığı ulaşılmaz erdem olarak genelleştirme yarışındasınız. Oysa yaşadığı gibi düşünen, bu bağlamda çelişkisiz ve ilkeli, edindiklerinden çevresine ders çıkarabilen, erirken aydınlatanlardan olmak gerekir. Unutma ki ışıklandırma araçları için gereken enerji denizlere ulaşmaya çıkan ırmaklardan elde ediyor. Kendinde biriktiren hem de bunları etrafına aktaran olmalıydın. Olamadın. Çıkmazın burada. Kendinden kaçabilir misin? En küçük yanlışının bile hesabını verebilir misin? Görmezden gelmekle nereye kadar sürdürebilirsin kaçışını? Hep aynı mekândasın. Aklında yer değiştiriyorsun. Duymak istemediklerin karşısında böyle davranmayı kurtuluş görme... Ortamın sınırlı, ilişkilerin de öyle. Dışında yaratılan yerde ve sahnede yalnızca öğrendiklerini oynamaktan vazgeç. Seni aldatan yalancı yakamozlar karşısında kabarıyorsun. Dört yanın aynalı ve sadece kendini görüyorsun, fabrika ürünleri gibi özdeş yaratıkların olduğu yalancı dünyadan çık artık, kendine dön.'

Elleriyle 'yeter' işareti yaptı. Ayağa kalktı... İçerde volta atmaya başladı. İki duvarı boydan boya kaplayan kitaplığa baktı. Cevizden uzun masaya yürüdü. Elleriyle ona abandı bir an. Daktilodaki kâğıdı aldı... O sırada su bardağını devirdi. Aldırmadı kazaya. Su ince bir ırmak gibi önce masayı geçti sonra da uzun kenarından

aşağıya aktı. Kilimin üstünde göl oluşturdu. Bundan cılız bir ırmak örtünün dudaklarının kendisini içmesine fırsat vermeden onun ayakları altına gizlendi irkildi. Odanın ortasına ilerledi.

Durdu. Kitaplığın yanı başındaki dar ve aşağı doğru uzanan kırmızı panoya baktı. Kendisiyle ilgili haberlerin arasındaki iki değişik imzalı yazı kupürlerine indi gözleriyle. Birinde gerçek adı yazılıydı. Diğerinde ise kullandığı takma adlardan biri. Kupürler kocaman oldular karşısında. ‘Resmi düşünce’ye yakın ve anlaşılması için ağır bir üslupla ele aldığı konuyu takma adla irdeleyip eleştirmişti. Bunu kendisini kurtarmak için yapmıştı.

Ülkenin kronikleşmiş sorunları üzerineydi yazdıkları.

Solucanlarla özdeşleştirerek en alttakilerin hikâyelerini anlattığı kitabına da göndermelerde bulunmuştu. Yanlış anlaşıldığını, imgelerle, simgelerle veya örtülü biçimde ‘devlet, memleket ve iktidar düşmanlığı’ yapmamıştı. Sadece kurgusal bir metin yazmıştı. Oysa içindeki korkudan kaynaklanan telaşla yapmıştı, yazmıştı bunu. Çünkü günlerce gizli güçlerin ensesinde olduğu kanısından kurtulamamış ve sonrasında yaptığı savunmayla bunları çevresinden uzaklaştırdığı sonucuna varmıştı.

Geçmişini anımsatan kupürlere sırt çevirdi.

‘İçimdeki dalgalanmayı yaratan bu mu yoksa? Tümceler niçin duvar yazıları gibi irileşti karşımda? Her biri çivi gibi beynime çakıldı. Çorap gibi sökülmemin başlangıcı bu mu yoksa? Birbiriyle çelişen ürünlerin ardından gerekli miydi açıklama yapmam? Soran mı vardı ki kullandığım isimleri, yok. Peki neden açıklamak zorunda hissettim kendimi? Gündemde kalabilmek ve de bilgisizlikleriyle alay edebilmek için mi? Ne kazandırdı kendimi yapıp ettiklerimi ve takma adlarımı ifşa etmek bana? Hakkımda yapılan eleştiriler mi yoksa barların loş köşelerinde fısıltılı biçimde

yayılan söylentiler mi zorladı beni? Savunma isteğimin elinde bunlara olanak hazırlamak için oyuna mı getirildim? Peki kim tarafından ve neden?

İçimin yanması bitmiyor. Cennetimin içinde cehennemi yaşıyorum ve içinde bulunduğum çıkmazı bitirecek bir şey yok elimde...'

Sustuğu zaman onun sözlerini aklında canlandırıyordu. O sükûtu kullanarak içindekileri kaynar su gibi içine döküyordu.

'Niçin o yazıları parçalıyorsun ki? Dışarıdakilerin kafasından silebilecek misin peki? Sorunun bitecek mi? Hep ikili davrandın. Olması gerekenmiş gibi yanlışlarına sürekli başkalarını katmak suretiyle. Yanlışların üzerinde gelişen kişiliğinin dışarıdan olmasa bile uygunsuzluğundan dolayı yıkılabileceğini düşünmedin. Yaptıklarının bilinmediği duygusuna kapıldın ve beslendiklerinle öyle bir hâle girdin ki çevrendekilerin anlamasına gerek kalmadan sen renginle kendini ele verdin. Kuşkularınla gelişen değişiminle görüntünü kurtarmak için içindeki korkularından dolayı girişimde bulunduğun açıklamaların en çok benzerlerince lanetlendi. Onların sözel bıçaklarıyla yaralandın ve yaratılan ortamla da bunun kabuklanması engellendi bilemedin. Bilmek işine gelmedi. Seni etkileyen buydu. Ötekilerden gelseydi gocunmayacaktın ama özdeşlerinin de konumlarını dışa vuran 'ben'inin açıklaması onları daha çok kızdırdı. Allak bullak olan yaşamının temeli buradan kaynaklanıyor. Yüzünü kapaman dinlemek istememen neyi değiştirebilir? Tıkaçların gereksiz üstelik aklına girmeme engel değiller.'

'Çok garip bir oyuncusun biliyor musun? Sahnesiz yönetmensiz aslında bu tartışılabilir. Çünkü içine giren kişiliklerin seni biçimlendirdiklerini düşünürsek sadece senlik yönetmenlerin olduğunu varsayabiliriz. Tek başınasın özdeşlerin gibi. Seyircilerin

bile yok. Rollerini icra ederken de edindiklerine benzediğinin farkında değilsin. Özümsediğini sandığın şeylerin kişiliğini değiştirdiğini göremiyorsun. Vericilerden kazandıklarıyla aykırılışıyorsun ve olanaklarınla da kendini dar çevrenin dışına ulaştırmak ve benzerlerini yaratmak istiyorsun. Bu olmuyor, yanlışların genelleşmesi gerçekleşmiyor. Aldatıcı ışıkların görüntülerin ardının karanlık olduğu ve sürekliliklerinin bulunmadığını bilenlerin çoğunlukta olduğunu göremiyorsun. Öyle garip ve zavallı bir aktörsün ki rollerini üstlendiğin kahramanların kişiliklerini dahi arabeskleştiriyorsun. Sonuçta sizi kostüm gibi kullananların kostümü olduğunuzu göremeyecek kadar da körsünüz. Bedeninizle, beyninizle, görünümünüzle... Sana kendi amaçları doğrultusunda şeyler yaptırıyor, yazdırıyor, söyletiyorlar. Bukalemunsun benzerlerin gibi. İyinin ve kötünün varlığınızda çatışması... Sizi birer savaş alanı olarak kullanması, bitenin sonucunda başlayacak olanın çabasından başka bir şey değildir.'

'Kişiliksiz miyim? Edindiklerimden dolayı onlara dönüşerek kendimi mi yadsıdım? Beni yönlendiren aklım. Aklımın içindekileri seslendiren de dilim. Bunları aynı zamanda kâğıtlara geçiren ellerim sözünü ettiklerinin etkisinde mi yani? Peki içimi kemiren 'ses' sen kimsin? Saldırganlığını bu boyuta çıkarmanın nedeni ne? Neredesin? Bana kalbim kadar yakın ama Kafdağı kadar da uzaksın aynı zamanda. Tahtakurdu gibisin, duyuyorum lâkin göremiyorum. Cismin var mı; nasıl birisin? Sesin gibi aşağılayıcı mısın? Nasıl bir kostüm olabilirim dışımdakilerin amaçları için, beni kulllanmaları mümkün mü? Garipsediğin oyunculuğum sende yok mu peki? Ya da hepimiz şöyle veya böyle birer oyuncu değil miyiz aslında? Yaşamın verdiği rolleri oynamıyor muyuz? Dediklerini kabullenmem olanaksız, hayır; asla... Kahramanlarımın beni ilhak ettiklerini kabullenemem. Aklım, bilgisayarım. Ona

yüklediklerimin yoğunlaştırılması, başka bilgilerle genişletilmesi elbette ki onun doğallığının sonucu. Bunun içine bir bilgisayar virüsü gibi girdin ve amacına ulaşmaya çalışıyorsun, beni ne kadar çabuk inandırırsan o kadar başarılı olacaksın. Oyununa gelmeyeceğim. Senin yüzünden oradaki bilgilerin periyodik biçimde değil de karmakarışık olarak bana ulaşmasına izin vermeyeceğim... Unutma ki onun düzenleyicisi ve düzelticisi benim, seni de mutlaka oradan atacağım. Ve eski işlerliğini gerçekleştireceğim onun...'

'Söylediklerinin çoğu yerinde saptamalar. Kişiliksiz olduğun örneğin... Düşündüğünü sana yaptırmak gibi niyetim yok. Kendini gerçekten görebildiğinde beni tanıyacaksın, sabırlı ol. Bilgisayar sözcüğü şimdiki koşulların için çok uygun. Çünkü aldıklarını veriyorsun, kendinden ürettiklerin yok. Üretmeden yalnızca aldığını veren ve bunu da vericilere yönelik, istemleri doğrultusunda yerine getiren durumundasın. Bundan kurtulmaya çalışmadığın sürece kendine kuşkuyla inmen süreklilik kazanır...'

'Dediklerin deli saçması içimden çık! Duymak istemediklerimi bana zorla dinletip durma. Sesini kes. Sonsuza kadar içinde bulunduğum kafesimde beni yalnız bırak. Tek başınalığımı senle paylaşmaya niyetli değilim. Değerlerimi yaşantımı karıştırmaya hakkın yok. Sadistliğinin ulaştığı boyutların farkında mısın? Soyut bir şeyle dövüşmek ne kadar zor ve saçma biliyor musun? Bir an için yer değiştirdiğimizi düşünsen bana hak verirsin. Öyle değil mi? Aklımın yarattığı şeylerden değilsin bunu kavradım artık, peki nasıl bir şeysin? Amacın ne? Aramızda bilmediğim bir hesap mı var da bana böyle davranıyorsun? Bilmek istiyorum, bilmek neden bu aymazlık?'

'Oyuncusun dedim ya beni doğruluyorsun her davranış ve sözünle... Şimdi bile edindiklerinden birinin ağzıyla ve de kişiliğiyle

karşımdasın. Aslında sen, sen değilsin. Çevrendeki aynaların gerçek seni sana gösteremedikleri için sen asıl kendinin farkında değilsin... Yaşadığın yeri nasıl da doğru isimlendirdin. Tanımın yerinde... Kafes... İyiye gidişinin çıkışı diyebiliriz buna aslında. Sevinmelisin ki kendini tanıdıktan sonra kurtulman ve düzelmene o denli kolay olacak... Kafesin ne türlerinin yaşayabilecekleri durumda ne de kanatlılardan birinin tam sana göre. Sana özgü bir kafes. İçinde bulunduğun garip dünyanın ve bunun atmosferi artık zararına oluyor farkında mısın? Sonra rol kestiğin sahneden öylesine tuhaf ve sen de rolünün kostümü olarak öylesine zavallısın ki sorma... Canın gidiyor öğreniyorsun bundan. Lâkin kabullenmek işine gelmiyor. Yadsımak görmezden gelmek senin için daha basit bir çare. Kolaycılık, çünkü sen zor olanla uğraşmayı sevmezsin. Tersini düşünmenin başkalaşmana yol açacağını bildiğinden korkuyorsun, yalan mı? Kendine dönüşmek, kendin olabilmek bu denli kötü mü?’

‘Hayır... Seni dinlemek zorunda değilim. Kalıp saçmalıklarınla delirmeye niyetim yok. Sonra karşında durmamı gerektiren bağlar da... Senden bir an önce kurtulmalıyım; kurtulacağım da... Benim gibi değilsin. Şeklin yok çünkü. Belki yine öncekiler gibi dışarı çıkışım çare olmayacak ama söylediklerine dört duvar arasında katlanmak güç. Yetişemiyorum sana. Orada hiç olmazsa sesini yükseltmiyorsun. Kimsenin bulunmadığı mekânlarda çok çekilmez oluyorsun biliyor musun? Yalnızlıkta aklımı kemiren bir korku gibi büyüdükçe etkinde kalıyorum sesin. Belki de anlayamadığım şekilde aklımın bana bir oyunusun ipini elimden kaçırdığım bir şeysin, olamaz mı? Çaresizliğimden büyük zevk alıyorsun. Sevinçlerinden yoksunlaştıracacağım seni. Tamam, git diyorsun ama önce diyeceklerimi dinlemelisin. Susmamı fırsat olarak ele aldığında senin de sözlerinin arkası gelmiyor bu kez ben bunu kullanacağım ve sana olanak vermeyeceğim. Arızasını

gidereceğim bilgisayarımın karışan programlarından olmalısın, çıkacağı bunun içinden. Düzensizliğinin neden olabileceği çok korkunç şeyleri var çünkü onun. Yalnızlığımdan da kaynaklanıyor olabilirsin. Bilinçaltı denen hapisanemdekilerin bilincime karşı başlattığı isyanın, karmaşansın lideri de sensin; farkındayım bunun. Evet evet nasıl da düşünemedim bunu. Oradaki korkunç muhaliflerim dışarı çıkmak için yakalandılar ve sen asıl öldürücü darbeyi vurup onları içimdeki hapisaneden kurtarmak için bedenime, bilincime saldıran öncüsün. Tabi ya... Peki bilincimin koruyucuları neredeler? Bilinçaltımın bekçileri, gardiyanları nasıl pençelerine düştüler? Söz geçiremiyorlar mı? Savaşmadan mı yenildiler? Bilinç denen düzenimi korumakla görevli gönüllülerin zararına olan muhaliflerimi sürekli tuttıkları bilinçaltımın kapılarını kim veya kimler için açtı? Bilincimde düzenimi ve düzenliliğimi koruyanlar, sağlayanlar, bilinçaltımdakilerden ne kadar da azmış, ipleri elimde tutan küçük cennetimi talan ediyorlar... Gerilemem olası değil. Bulduğum yeri savunmak durumundayım öyle kolay teslim olmayacağım bilmelisin. Cehennemimin alevleri, ateşleri, korları bedenimi sarıyor sayende. Edindiklerimden dolayı cennetime uymayanları gönderdiğim cehennemlikler durumlarına boyun eğmiyorlar mı artık? Bedenimi içten yakan bu yangından kurtulmalıyım ki amacına ulaşamayasın... Bu kadar kolay değil yıkılmak, teslim olmak, pek etmek anlıyor musun? Çünkü yarattığım kurgu dünyasının tanrısı benim. O dünyadaki canlı ve cansız varlıklarının öncesini, şimdisini ve sonlarının ne olacağını bilirim. Onların hiçbiri ne olacaklarını, başlarına nelerin geleceklerini bilemez. Sanırım sen de aklımın boşluklarından yararlanıp bir ara düşünmüş de olsam ama vazgeçtiğim için bana kendini yazdırmaya çalışan birisin. Kurgu dünyamda sana yer yok ve olmayacak da... Beni etkilemek ve kandırmak için sesimi çalman ya da taklit etmen aklımdan çok

kalbime, vicdanıma seslenmen de işe yaramayacak; bunu böyle bil.’

‘Kostüm Bay K içinde bulunduğun yaşamı bilinçaltının bilincine egemen olma çabası olarak düşünme yanlısını böylesine kaçamak saptamalara bağladığından her zaman kaybediyorsun ve de hızla düşüyorsun yere. Dediğin gibi senin kurgun ya da cennetinden attığın bir ‘adem’ değilim, ayrıca sesine de ihtiyacım yok. Ben senim, bir başkası olmak için yıllar evvel bir yılanın derisini bıraktığı gibi üstünden ve içinden attığın sen... Dinleyip anlasan iyi olur. Seni kendime döndürme çabam, senin sen olmana yardım etmekten başka bir şey değil aslında. İnsanımızın tipik iki özelliği maalesef sende de var: Tez unutmak ve bahanelere sığınmak... Ne duruyorsun yürüsene kafesinden, kendin olabilmek için bunu yapmalısın.’

‘Gideceğim elbette....’

‘Kendinden çıkabilir misin?’

‘Buradan gitmek istememin dediğinle ilgisi yok.’

Yürüdü kapıya, biraz bekledi, irkildi şaşırıldı. Gözlerini alan ışıktan korunmak için ellerini siper etti gözlerine...

Sesi titriyordu:

‘Gece değil miydi? Bu ışık da ne böyle?’

‘Zamanı biliyorsun uyanıksın üstelik... Işık görmek istemediklerini...’

‘Gerçeğin ışığı her zaman farklıdır...’

Seslenmedi... Işığa alışan gözlerini açtı. Kapı önündeki boşluğa yürüdü. Aynı kattaki diğer iki dairenin kapıları yerinde yoktu. Ürktü. Aşağı inen basamaklar da... Yalnızca bir metre kare kadar

genişlikten başka alıştığı şeylerin hiçbiri yoktu. Karşısında evini bütününüyle saran masmavi gökyüzü duruyordu. Bunun içindeydi evi, içeri döndü. Soluk soluğa idi. Yüzü kırmızılaşmıştı. Kulakları zonkluyordu. Boğazı yırtılmış gibiydi. İki kolunu yanlara bıraktı. Ağlamaklı bir sesle:

‘Rüya değil diyorsun yaşadıklarım. Görüyor musun bulunduğum yeri. Camdan evimi içine alacak kadar büyük bir balonun içindeki bir evdeyim. Bu hiç olacak şey mi? Üstelik havadayım, yerden oldukça yüksekte....’

‘Olabilir ama rüya değil yaşadığın, bakmasını bilsen...’

‘Durumunu yaratansın. Kafesin öylesine çevrenden soyut ki onlarla aradaki uçurumdan kaynaklanıyor, bu yüzden doğal sanıların. Çektiklerin bir sürecin başlangıcıdır, aynı düşünsel yapı içerisinde sonunu getirmeye çalış, korkma. Kaldır gözlerinin perdelerini ve kafesine iyice bak...’

Dinledi onu...

Gözlerinin üstünden şeffaf bir perdenin kanatlandığını gördü. İlgiyle izledi. Yaşadığı yerin, her şeyiyle kitaplardan olduğunu şaşkınlıkla algıladı. Tuhafı. Korkuyla karışık bir heyecanla hareketlendi inanmak istemedi gördüğüne...

‘Şimdi, düş değil mi bu?!’

‘Hayır, hayır...’

‘Bunları sevmemin kâbusunu mu yaşıyorum, suç mu?’

‘Suç değil elbette. Bunlarla öyle bir dünya kurdun ki gerçeğini kavradığından dolayı garipleşiyorsun durmadan. Denizleştığinin farkında mısın? Onca suyuna rağmen tek damla tatlılığın yok. Büyüklüğüne özdeş yalnızlığında kaybolmaya ve başkalaşmaya

durdun da anlamıyorsun. Ne zaman kendine eğilecek ve doğru olanı yapmaya hazır olacaksın?’

‘Hey bırak konuşmayı bak n’oluyor bana? Ellerim gövdeme yapıştı. Çabalarım onları yerinden çıkartamıyor, niçin? Düş olsun yaşadıklarım, aydınlık bir sabahta son bulacak türden yani... Ama bak ayaklarım da birleşti, kaldıramıyorum yerden. Yerimden hareket edemiyorum. Çıplağım üstelik. Ayak parmaklarım da kayboldu. Hey omuzlarıma dek solucanlaştım. Solucandan da beter bir yaratık oldum görmüyor musun? Sen mi yapıyorsun bunları bana, söyler misin? İpnotize mi ettin beni? Bir büyücü müsün, büyülendim mi sayende? Çağımızın büyücüleri sizler misiniz yoksa, doğrularını kanıtlamak için bana olmayanı olmuş gibi göstermeye çalışıyorsun. Telkinlerinle bilincimi işgal ettin ve beni yararsız bir kurtçuk olduğuma inandırmak istiyorsun, değil mi? Hayır gerçek değil bu. Senin gözünde her hangi bir romandan kaçmış ya da istemedenden de olsa senin yanına düşmüş bir roman kahramanı olarak görebilirsin beni. Ama böyle olmadığım gibi Gregor Samsa da değilim, tamam mı? Aklımda yarattığın şeyleri gözlerimle onaylatmak için... Hepsi bundan evet, sesimi neden değiştiremedin? Değişseydim sesimi yitirmem gerekmez miydi? Peki başım, başımı da mı? Ama neden?’

İlerledi, duvardaki boy aynasına. Aynayı da kitaplardan oluşmuş görüyordu. Gözlerini açtığı anda aklındaki başıyla karşılaşmadı. Ürkünç kafasının içindeki bilincinin canlılığına aldırmandan yerine döndü.

‘Ben kitap kurdu muyum? N’ olacak bana!’

‘Nihayet Gregor Samsa* değilsin ama ne olduğunu görebildin sonunda. Bu da bir şey... Bu kafes ancak senin gibi bir yaratığa barınak olabilir. Ortamının sonucusun. Başkalığın başından beri vardı, sen yeni farkına varabildin. Kurtuluşunun çıkışı budur...’

‘Yaşattıklarına son ver artık, dayanamıyorum.’

‘Yanılgılarından biri de ne biliyor musun? Hep dışarıdakilere yüklemen çıkmazlarını, bundan vazgeçmen gerekiyor. Şimdi perdelerden birini aç.’

‘Kollarım yok ki...’

‘Çaba göstermen yeterli, dene...’

Kitapların birbirine eklenmesiyle oluşan perdelerden birini açtı. Kare gibi boşluk görüldü. Gökyüzünün beyazımsı aydınlığı içini ısıttı. Oda daha da ışıklandı. Gözleriyle bulutlara kanatlandı. Seslendi ilk gördüğüne:

‘Beni buradan indirin güzel bulutlar. Binlerce ellerinizden birini uzatmanız yeterli. Tutsak alındığımı görmüyor musunuz?’

Bulutların en akı olan yanıtladı onu:

‘Yaşadıklarını biliyoruz ama sana yardım edemeyiz. Hem oluşumumuzu sağlayanların işine gelmez, hem de üzerimizde aşığı inebilmen olanaksız. Nelerden oluştuğumuzu biliyorsun sanırım, sonra asıl görevimizi de... Aslolan kendine yardım edebilmen, çünkü her şey sende başladığına göre olanları bitirecek olan da sensin ve doğana aykırı olmaz mı başkalarının sana yardımcı olması?’

‘Bunları düşünecek durumda değilim, çaresizim ancak siz bana yardımcı olursanız...’

Bulutlar, görevlerini yerine getirmeleri için bindikleri rüzgârla uzaklaştılar...

**Kafka'nın en popüler eseri Dönüşüm'ün başkahramanıdır. Bir sabah kendini dev bir böceğe dönmüş bulmasıyla başlar ve hayatındaki değişiklikleri anlatarak devam eder.*

Kanatlarının gücüyle mavilikte oynaşan güvercinleri gördü, onların ardından, mutlandı. Yaklaşmalarını bekledi. Güvercinler, kocaman bir balona benzeyen fanusun içindeki evi gördü. Hemen çevresine toplandılar. Arı kuşları gibi kanatlarını hızlı hızlı çırparak oldukları yerde durmayı başardılar. Şaşkındılar. Bazıları, ivedilikle her tarafını gezdi ama hiçbir giriş yoktu ve buz gibi soğuk, cam kadar da parlak yuvarlak fanusun içindeki evin pencere tarafına üşüştüler yan yana... .

‘Hey güzellerim, beni görüyorsunuz demek ki o kadar çoksunuz bana yardım edin, kanatlarınıza yükleyin de indirin buradan. Amacınız değil mi zorlukları gidermek ve mutlandırmak insanı...’

‘Kendisini kurtarabilene yardımımız dokunuyor ancak.

Kurtuldukları şeye düşmemelerinin bağı olabiliyoruz, senin istediğini yapabilecek gücümüz yok. Sonra sana ulaşabilmemiz de olanaksız. Çevrendeki fanusun aşılması zor, çünkü senin oluşturduğun bir şey bu... İpek böceğinin kendinden çıkardıklarıyla ördüğü koza gibi yani...’

‘Ne diyorsunuz siz, ne demek o koza? Çabalayın biraz n'olur gitmeyin, gitmeyin, gitmeyin...’

‘Olmaz sevgili Bay K kendine yardım edebilirsin ancak başkaları sana yardım edemez. Biz de yardım edemeyiz.’

‘Peki nasıl yapacağım bunu?’

‘İçinde bulunduğun kafesini yıkarak başla...’

‘Yapamam.’

‘Neden?’

‘Buradan başka yerde yaşayamam.’

‘Yeniden biçimlendirmek için zorunlusun ama.’

‘Yapamam.’

‘Düşünerek başla...’

Köşeye çekildi. Gözlerini kapadı birden. Bedeninden iki güçlü kolun tavandan başlamak üzere içerideki her şeyi pencere boşluğundan atmaya başladığını yine de görebildi. Karşı gelemiyordu. Atılan şeylerin kapakları kanatlaşıyor ve içindekileri gökyüzüne çıkarıyordu. İşi biten iki kolunun tekrar bedenine döndüğünü gördü ve gözlerini açtı. Üzerindeki gündüz gibi aydınlığın sıcaklığını içinde bile hissetti. Mutlandı biraz. Eliyle birlikte çevresindeki yuvarlak fanus da yok olmuştu. Alışık olduğu gökyüzü vardı yerinde. Ne evi, ne kitapları, ne de bunları içinde tutsaklaştıran fanus vardı artık. En güzeli de uzun bir zamandan beri durmadan bir şeyler söyleyen ve sorgulayan sesi gibi sesler yoktu. Müthiş bir rahatlık hissetti.

Aydınlık ve ince uzun bir yolun üstündeydi. Oysa bunu anlık bir rahatlık olduğunu çok geçmeden anlayacak ve hayatın kendisi için bıraktığı yerden devam ettiğine inanacaktı.

Her iki tarafında da yemyeşil otlar ve şarkılarını söylemekte olan kuşların sesleri... Anlamsızca durdu. Yol sonsuz boşlukta yeryüzünü bir uçtan bir uca ikiye bölmüş gibi uzanıyordu. Çimenlere girmek istedi isteğine bedeninin karşı olduğunu anladı...

‘Durma haydi yolu izle.’

Kurtulduğunu sandığı o sesi yine duymuş ve tüm sevinci kaybolmuştu.

‘Neden ama?’

‘Kendine varmak için.’

‘Nereye gider bu yol?’

‘Sana...’

‘Bana mı?!’

‘Yürüdükçe anlayacaksın.’

Yola koyuldu. Ne kadar gittiğini bilmeden ilerledi. Bir süre sonra yolun bittiğini gördü. Daha doğrusu bu çıkmaz yolun sonunda ön duvarı olmayan bir bar vardı. Sahne gibiydi. Sandalyeleri, masaları, vitrini ve yarım ay biçimindeki tezgâhı ile... Heyecanlandı. Burayı biliyordu. Yaşamının önemli duraklarından. Günün her vaktinde kalabalık olması gerekirken bomboş olmasını yadsıdı. Usulca ilerledi. Tezgâhta biri vardı. Sırtı kendine dönüktü. Hafif sola eğilmiş biçimde oturuyordu. Sol kolunu kafasına destek yapmıştı. Kıpırtısızdı, uyuyor gibi. Arkadan adam kendine benziyordu. Şaşırdı. Yanına sokuldu. Yüzüne bakmak için uzandı biraz. Şok geçirdi. Evet ta kendisiydi. Burada her zamanki yerinde ve aynı biçimde yana kaykılmış kitap okuyordu. Sağında da içki bardağı duruyordu. Yüzü uykusuzluktanmış gibi renksizdi. Yaşamının vazgeçilmez duraklarından olan burada bir zamanlar çok neşeli olduğunu geçirdi içinden. Konuşmayı kimseye kaptırmazdı ve hep ilgi merkeziydi. Çoğunlukla gündemi de belirleyendi.

Değil oturmaya ayakta bile yer bulunamayan barın sessizliğine bir anlam veremedi. Yalnızca kendisi vardı. Bardaki kendisinin önündeki kitap karşısında duvara yakın bir yerde havada asılı durdu. Düğmesine basılan bir televizyon gibi içinde sözcüklerden oluşan film karelerini göstermeye başladı. Sözcüklerden oluşan her bölüm içindikilerle canlandı birden. Sözcüklerden film kareleri bir sinema filmi gibiydi karşısında. Yanındakinin sol tarafına

oturdu ve izledi... Karşısındaki kitabın içindeki filmin anlatıcısı da kendisiydi ve kulak verdi kendisine şaşkınlık içinde.

‘Kimden alıştım ya da nasıl öğrendim okumayı ve kitap biriktirmeyi bilmiyorum. Ailem ve yakınlarım kitap getiriyorlar. Öğrenmemi ve farklı olmamı istiyorlar. Etkileniyorum. Çevremde ayrıcalıklı oluyorum kısa zamanda. Özel öğretmenlerle bilgilerim perçinleşiyor. Benim gibi olanlar çok etrafımda ama onları geride bırakıyorum kimi farklılıklarımın dolayısı. Sanatın atmosferini tanıyorum bunlarla. Verilen sanatsal ödevleri kitaplığımızdaki kaynaklardan hazırlıyorum. Yaptıklarımı adımı veriyorum. Kendim için... Benim yaratımım olarak ödüllendirilmem zevk veriyor bana. Bu yaratıcılığımın da beslenmesi gerektiğine inanıyor ailem. Yaşamımı değiştiren bu yanımdan hoşlanıyorum ve yaptığını onaylıyorum. Artık alışkanlık oluyor benim için ve onsuz bir şey yapamıyorum. Bilmedikleri için de gerçeği bu bana doyumsuz bir haz tattırıyor. Oysa buna beni inandırmak istiyorlar.’

‘Okul sonrası edindiğim işimin babam tarafından sağlandığını öğreniyorum karşımdaki anlatıcı benden. Benim başarımmış gibi göstermeyi nasıl da başarmış babam. Onun böyle oyunları çoktur. Bilemeyişim ne büyük aptallık. Yerimde kalabilmek için yapamayacaklarımı bile evetleyişimi ve bunları yapabilenlere ne oyunlarla yaptırdığımı ve ürünümmüş gibi gösterdiğimi izliyorum. Garip durumlara düşmüşüm oysa...’

‘Başka ‘dil’ bilmemin yararını kötüye kullanmışım...’

‘Bu dil benim bilgi ürün ajanım. Ajanım kendi toprağının bizce bilinmeyen güzelliklerini, ünlenmemişliklerinin yarattıklarını bana getiriyor. Dilime kazandırırken az biraz değiştirerek kendime mal ediyorum. Ünleniyorum. Kanatlarım beni göğe kaldırıyor. Havam başka. Parmakla gösteriliyorum. Bu beni ajanıma bağımlı yapıyor. Onsuz hiçliğimi anlıyorum ama bilmezlikten gelip ilişkimizi

sürdürüyorum. Ajanımın alanını daha da besliyorum ve onun omuzlarında yükseliyorum. Söyleşilere, sormacalara bile onun yardımı ile hazırlanıyorum artık; öğrendiğim hâlimi övgüyle anlatıyorum. Piyasa dergilerinden, yayınevlerinden, yayınlardan teklifler alıyorum.'

'En büyük korkumun, bu teklifleri reddetmemin nedeni yani, ajanım ile olan ilişkimin boyutlarının öğrenilebileceği kuşkusu. Kaynaklarım neyi içeriyorsa ona göre yazıyorum. Çelişkili olduklarından dolayı başka imzalar kullanmak zorunda kalıyorum. Ajanım artık istediklerini yaptırıyor. Her imza değişik isimlerle gündemde kalmamı sağlıyor; ben, bunları tek kişi olduğunu bilmeyenlerle kendi dünyamda dalgamı geçiyorum. Şüphelerine yanıt vermediklerimin hayal kırıklıkları mutlandırıyor beni, iki imza öne çıkıyor artık. Eleştirilerin, mektupların ve sözel sataşmaların yanıtını vermek zorunda kalıyorum. Bir tür Emil Ajar'lık yapıp dalgamı geçecekken...'

'Dergilerin, gazetelerin kurtulması için açıklama yapıyorum ikisinin de ben olduğumu söylüyorum. Her türlü değeri alt üst eden bunların dışındaki benle bütünleşmesi çevremi eğlendiriyor. Yalnızlığa itiliyorum. Kapılar yüzüme kapanıyor. Acılanıyorum ve karşı saldırı için olanaklarımı kullanıyorum. Benzerlerimle kendi yayınımızı devreye sokuyoruz.'

'Mızraklaşıyorum, yayınımızı hayata geçirenlerin elinde ve amacım için ajanımı daha da kullanıyorum. Onun bana getirdiklerini iştahla yiyorum, bir fabrikanın ham maddelerden buna benzemeyen yeni şeyler üretmesi gibi yeniden 'şeyler' olarak önlerine bırakıyorum. Okuduklarının kaynağını bilmeyen eleştirmen, editör ve yayıncı, hatta eleştirel okurların bilgisizliklerine öyle seviniyorum ki. Alaylarımı aklım büyük bir zevkle içine alıyor ve kendinden geçiyor. Yaşamımızın büyük bir

bölümünü içine alan barın bir çeşit göl olduğunu görüyorum. Atmosferinde yaşayan her çeşit canlıların arasında kendime tıpatıp benzeyenleri izliyorum. Dört duvarı aynadan sanki ve ben yalnızca burada kendimi çoğunluk görüyorum gibi...'

'İçselleştirmeleri, üretmeleri aynı onların biçimlerinin de benzer olması meğer ne kadar doğalmış bilememişim hiç. Ele aldığımız konuları ne manevralarla birbirimizden çalmaya çalışıyoruz. Ağzını bunun için bağlayanları görüyorum sır vermemek için... İlgı alanı olmaya çabalıyoruz. Dünyayı koşullarımıza uygun duruma sokmaktan öte düşselleştirmek istiyoruz, sözde en aykırı yaşamları bile... Bohemliği bile kendi kösnül isteklerimize alet etmişiz...'

'Birliktelikleri yadsıyan ben, burada bir loş kenarda her zaman kendini sevicisine sunan hemcinsime sokulmuşum ve onu ayan beyan kucaklıyorum. Kimsenin aldıracağı yok... Uzun süre evli olduğum kadınla karşı karşıyayız. Yanımızda bir başkası da var. Düşünsel olarak bağlı olduğum kadın bu. Gerginiz, kızgınız ve şaşkın... Soluk soluğa. Göğüslerimizin körüklediğini görebiliyoruz *ilişki kurun diyorum kadın kadına izlemek istiyorum, yazmak için...* Karım bağırıyor. Diğeri suçlu gibi kenarda duruyor. Üsteliyorum. *Öğrenciliğinde kız kurullarıyla yaptığından farklı olmayacak bu diyorum.* Eline geçirdiklerini fırlatıyor bana. Çocuklarını düşünmesini, yaşamını, sonra ilişkimizin ayrıntılarını anımsatıyorum. Boşayacağı... Yalvarması işe yaramıyor. Ağlıyor bir süre içiyor ardından. Ayaktayım yine. Diğeri oturuyor bir sandalyeye, başı eğik. Sonra yanımda yatağa giriyorlar ikisi de çıplak. Utanıyorlar biraz. Benimle hiç olmadığı gibi, sokuluyorlar birbirlerine. Dayanamıyorum aralarına giriyorum. Gözlerimin önünde iki yırtıcı kedi olup saldırıyorlar bana, izliyorum ikisini; karşımdalar... Bilinçaltında mı oldu bunlar? Yaşadım mı yoksa? Evet barlar çılgınlıklarımızın korkunç bastırılmış duygularımızın bilinçaltıları...

Ürünleriyle bana sokulan genç kızlar var. Ellerini apış arama alıyorum. Gözlerimi üstlerinde gezdiriyorum. Dudaklarından içiyorum biraz... Karşı koyma istemlerini bastırdıklarını bildiğim hâlde işimi sürdürüyorum. Öğrenmek istedikleri şeyler kayboluyor o an, biliyorum ağdan kurtulmak isteyen kuşlar gibiler...

Kimini de çalışma odamda ayakta kucaklıyorum.

Bunları yaşadığımı anımsıyorum. Ama niçin yaşamışım gibi görüyorsunuz?’

‘Ürünlerini yayımlamadıklarım öyle çok ki... Bunları uzun zaman sonra sakladığım yerden çıkarıyorum. Bir sakız gibi çiğniyorum aklımda ve yeni biçimleriyle kendime mal edip yayımlatıyorum. Asıl üretenlerin okuduklarında içine düştükleri kızgınlığı, şaşkınlığı görebiliyorum. Çevresindekilere açıkladıklarında düştükleri aptal durumu tahmin edebiliyorum. Ama öyle yapmadım ki... Yaptım da anımsamamak için kendime unutturdum mu? Yoksa niye bu kitap perdesinde ben olan anlatıcı bana gösterip söylesin ki...’

‘Söyleşilerde kendi doğrularına -nasıl şeylerse artık- dinleyenleri inandırmaya çalışıyorum. Sınırlı süre içinde dahi söz alan ve bizi allak bullak eden sıradan insanlarla yüz göz olmak karşılaşacağımız en tehlikeli şeymiş... Nasıl da tedirginim... Parmakların ok gibi üzerime uzandıklarını görüyorum. *Doğrularımı tersyüz etmez* diye kimi aptal görüp konuşturuyorsam kaynar suya düşmüş gibi oluyorum. Görüntüler ne kadar da aldatıcıymış... Sorularına karşı-yanıtlarım ne komikmiş, şaşıyorum ve bunu şimdi anlıyorum. Bizimle bütünleşip ayrıcalıklı olmak isteyenlerin çoğaldığını sanmamız ne büyük yanılgıymış. Yalnızız. Bağlantı kuramıyoruz artık iletişim araçlarımızla bile farklı. Dilimiz bir değilmiş... Anlaşamıyoruz. Denizlerin birbiri ile güçlü bağlarının bunları da besleyen çeşit çeşit kaynakların aktıkları denizlerle bağlantılı olduklarını görüyorum şimdi. Farklılıklarıyla bile

oluşturdukları birlikteliğin sonucu olarak çevrelerini yaşanır yapmaya çalıştıklarını anlıyorum. Deniz değiliz biz. Kocaman yalnızlığımızın tepesinde kaynakları taşıma su olduğundan tez tükenen suni gölleriz. Kanatsız olduğumuzu boşluğa bırakıldığımızda anlayabilen garip yaratıklarız...'

'Karımı görüyorum, yanında erkek güzeli bir delikanlı. Odamıza giriyor. Yataktayım daha. O bana gülümsüyor.'

'Karıma 'kim?' işareti yapıyorum. İçkili, ciddi de...'

'İkinizi erkek erkeğe...' diyor.

'Onun diline düşmemek için dediğine razı gelmediğimi anlıyorum. Yatağa sokuyor beni. İteliyorum ve feodal yanım kabarıyor. Elime geçirdiğim şeylerle ikisine saldırıyorum. Yarı çıplak durumdayım. Çıkıyorlar. Balkondan bağıyorum onlara. Sövüyorum da. Sokağa seyirciler dolmuş. Elbiselerini atıyorum, çocuklarını da göndereceğimi haykırıyorum. Birlikte topluyorlar elbiseleri. Odaya dönüyorum. Evliliği, görüntüyü kurtarmak için sürdürdüğümüzü öğreniyorum. Aynı yaşamlarımızda yaptıklarımızı bilmemize karşın...'

'Alışkanlığımızın etkisi zamanla bitiyor ve birbirimize yabancılaşıyoruz.'

'Kariyerimden dolayı bana sokulanların bu zaaflarından yararlanıyorum. Dullarla olan ilişkilerimi köşemde ayrıntılarla yazıyorum. Tiksintiyle kıskançlıkla okuyanların bardaki tutumlarını gördükçe zevkten dört köşe oluyorum. Bazen kadın imzasıyla erkeklere, bazen de erkek imzasıyla kadınlara yazdıklarım oluyor... Yaşadıklarım olduğundan şimdi ürperiyorum, iğreniyorum kendimden...'

‘Bir derginin ödül törenindeyim... Gözlerinin iki zıt gerekçeden dolayı üzerimde olduklarını biliyorum. Kadehe bir kadına sarılır gibi sarılmışım. Oraya buraya gülücüklerle selamlar iletiyorum, ilgimi çeken yok. Dinliyor gibiyim o kadar. Ödüllerden birini de ben veriyorum, kazananlardan birine. O sırada bir genç kız yanıma sokuluyor. Tanışmak istediğini yazdıklarımı beğendiğini söylüyor. Şöyle bakıyorum yapısı yerinde... İlgimi çekiyor. Bırakmıyorum. Sözlerimle onu yanımda tutuyorum. Yarı yaşında taptaze ve güzel içim içimi bitiriyor. Dağılıyor. Yanımdan gitmiyor. Yazdıklarını evime getirmesini söylüyorum. Mutlanıyor adresimi de biliyor. Sabırsızım evde ya gelmezse diye...’

‘Zil çalıyor, açıyorum kapıyı; o...’

Öğrenci sıkılgan ama bağımsızmış gibi görünmeye çalışıyor içerken iğreniyor biraz yüzünden anlıyorum. Buluşmamız sıklaşıyor. Yakınlığımız artıyor. Şiirlerimi okuyorum aşkı içeriyorlar. Sanata sevdalı, sağa sola götürüyorum. Çevre ediniyor. Geceleri bende kalıyor, içki içiyor. Hareketlerinde oldukça samimi... Birlikte oluyoruz artık. Getirdiklerini saklıyorum aşırıdıklarımı kendisinin diye veriyorum ona sabahları. Önceleri inanmıyor buna. Kuramsal yayınları iyi izlediğini, birikimini kullanabilmeyi öğrendiğini âşık olmasının etkisini falan sıralıyorum. Etkimde kalıyor. Birlikte olmamızın karşılığı olarak onun adına yazdıklarımı veriyorum, bilmiyor. Toy...’

‘Bunları, söylediğim dergilere gönderiyor, yayımlıyorlar. Başka hesaplar uğruna da ona yer verenler oluyor. Kısa zamanda tanınan biri oluyor. Çevrenin de etkisiyle benden kurtulmaya hazırlanıyor. Bir de kitap çıkarıyor, adına... Ürünlerinin benim olduğunu bildiği yok tabii...’

‘O günü yaşıyorum yeniden. Karşımda o kızcağız, kararlı da. *Olmaz bu ilişki. Bir şey beklemiyorum senden. Yardımlarını*

unutmayacağım, emeğin çok üzerimde. Bu ilişkinin dostça bitmesini istiyorum benden. Bilmediğini söylemek acılandırmak istemiyorum. Sevdiğimi, evleneceğimi söylüyorum. Kabullenmiyor. Zorunlu kalıyorum gerçeği açıklamaya. Benimle kalırsan bu sırda ikimizle kalır, iki noktadan geçen tek doğru gibi diyorum.'

'Dolabımın içinden kendisinin yazdıklarını çıkarıyorum. Bugüne kadar yazdıkların bunlar, kitabının ve yayımlattıklarının tümü de benim. Sızıp yattığında bunları sakladım ve onları yazıp sana verdim, senin olduklarına, yazdığına da inandırdım benimle birlikte olasin diye... Gidersen bunları hep açıklarım, hakkında hiç de iyi düşünmezler bil dedim. Yazdıklarını da alıyor ve konuşmadan gidiyor. Giderken kapıyı öyle çarpıyor ki adeta ev sarsılıyor, küçük bir deprem olmuşçasına. Kenti terk etmeden önce başından geçenleri, kimi belgelerle özeleştirir biçiminde bir dergide yayımlatıyor ve benim gibilerinin çirkinliklerinin boyutlarını sergiliyordu. Beklenmedik intiharı, uzun süre gözleri, sözleri ve polisi üstüme çeviriyor. Sonra...'

Yağmurla kapanan toprak çatlakları gibi kapanıyor, onunla ilgili her şey... İçimi kaynatan bu mudur yoksa? Yankıları ne kadar da uzun sürdü ve lanetlendim. Kötünün kötüsüyüm...

Heyecanlandı aniden kalkmaya çalışırken yanındakinin üstüne düştü ışıktan geçer gibi onun içinden geçip yere yığıldı. Hayret etti. Toparlandı. Gözlerini iri iri açtı. Korkuyla ona sokuldu. Aynı biçimde tezgâha yaslanmıştı o orali değildi hiç. Kızardı. Telaşlandı. Sol kolunu eliyle birlikte ona uzattı. Eli onun ışıktan gövdesinin içinde görünüyordu hiçbir şey hissetmedi ikisi de.

'Bu hayalet...'

Her zamanki ses belirmişti yine.

'Kostüm Bay K, o...'

'Nasıl?'

'Kendinsin o, kendini arıyorsun...'

Arkasında ses varmış gibi döndü. Geldiği yolun üstünde sağa sola ve yukarıya doğru biteviye uzanan bir aynayla karşılaştı. Ona yürüdü. Ondan kendisine yürüyene baktı. Kendisiydi.

'Bu benim, ben!'

'Ben kurtlaşmıştım ama.'

'Kostümlerinden kurtuluyorsun bir bir...'

'Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Orada başka burada bambaşkayım ve sen bunları kostüm olarak değerlendiriyorsun...'

'Evet öyle. Onun elindeki kitapta o, okurken senin gözünde bir film gibi canlandırdıkların aslında senin hiç mi hiç anımsamak istemediğini bırakalım bir kenara asla yaşamak istemediklerin. Oysa insanın geçmişi gölgesi gibidir. Unutmuş, yaşamamış gibi yapabilirsin ama bu asla onları yaşamadığın ve yapmadığın anlamına gelmez. Bu yüzden geçmişinle yüzleşmelisin artık. Başkasıymış gibi anlattığın gerçek senin hayatın. Unutma ki hayat dediğimiz şey, bilinçli, bilinçsizce olsun seçimlerimizden dolayı başımıza gelen şeyler toplamıdır. Bunu okuyan ise görünürdeki sensin. Kostüm üstüne kostüm giydiğinden yavaşça kurtularak kendine ulaşıyorsun. Artık elinde değil bu. Kostümler bittiğinde kendine ulaşacaksın, kendin olabileceksin belki de.'

Aynadakiyle göz gözeydi.

Biraz sonra onun peşine takıldı ve aynaya girdi.

Birlikte yürümeye başladılar aydınlığın içerisinde.

Önlerinde kalabalık bir topluluk vardı. Durdular. İç içe dairelerden oluşan topluluğun içinden geçmek için el ele tutuştular. Sessizce ilk halkayı geçtiklerinde onların kendileriyle ilgilenmediğine tanık oldular. Garipsediler bunu. Camdan geçen ışık gibi geçiyorlardı içlerinden.

Konuşamadı.

Dilini yutmuştu sanki.

Saçları dikenleşmiş gibi keçeleşmişti. Bir ara yüzlerine bakmak için kafasını kaldırdı. Gördüğü şey karşısında daha da korktu. Gözleri yoktu hepsinin. Aynı yöne bakıyor gibi başları da dimdikti... Bunların aralarındaki kara gölgelerse tuhaftılar. Onları görenlerin korkmaması olanaksızdı. Kendisi ise yanındakinin cesaretinden dolayı çevresini uyandırmak istemez gibi sessizce ilerliyordu. Elinden tutanı takip ediyordu. En dıştaki daireden en içtekine ulaştıklarında durdular. Baktılar. Ortada bir konuşma kürsüsü bulunuyordu. Kalabalığın yüzlerini çevirdikleri şey buydu. Kitaplardan yapılmıştı kürsü. Üstüne çıkılması için yapılan merdiven de kitaptandı. Diğer üç yüzü kürsünün, televizyon ekranı gibiydi. Örümcekler yüzeylerini ağlarıyla kapatmışlardı. Engizisyoncu üç freks buralardan konuşmacı sustukça kalabalığa engizisyon aletlerini, özel iletişim araçları sayesinde hissettiyordu. Kara gölgelerin bunlara benzediğini anladı ve ellerinin çıplak kılıçlar gibi kalabalığın omuzlarında durduğunu gördüler, irkildiler.

Kürsünün üstündeki konuşmacı başının yerine omuzlarında televizyon taşıyordu. Sesi tuhaf bir ağza benzeyen delikten çıkıyordu. Korkunç ve ürkütücü... Yaşadıkları yerin geometrik yapısına benzeyen alanda toplananlara süngüden parmaklarını uzatmıştı. Kükrüyordu. Engizisyonun yararlarını ve yaşamalarının

güzelliğini okuyordu. Örümcek ağzıyla salgıladığı inceden giysiler alandakilerin üstlerine birer fanus gibi iniyordu.

Şaşkındı.

Korkuyordu.

Yanıdakini unutmuştu. Az ilerisinde duranı sonradan gördü. İrkildi. Kalbinin atışlarını duyabiliyordu artık. Kendi kendine telkin yaptı bir süre. Sonra ona yürüdü. Onun boynunda bir sepet vardı. Gözleri de görüyor gibi açıktı. Elini uzatanlara bir şeyler veriyor, onlardan aldıklarını da aynı yere koyuyordu. Alandakilere ilgisizdi. Kendi hâlinde biriydi, ilgiyle izliyordu onu.

‘Gözlerin, gözlerin var senin!’

‘N’olmuş yani, senin de var.’

‘Bunların yok ama!’

‘Görmezden gelmenin sonucu bu; akıntıya kapılmak yani...’

‘Ama nasıl olur?!’

‘Yalnızca kendilerini düşünmenin bedeli... Dışındakileri düşünmediklerinden kepenklerini indirdiler...’

‘Ya kulakları?!’

‘Tıkaçları sayesinde katlandıklarını duyuyor. İşlerine gelmeyi de duymuyorlar. Görüntüyü kurtarmak için garip bir mutluluk oyunu bu.’

‘Senin gözlerin var kapatmamışsın. Üstelik beni de duyuyorsun...’

‘Evet.’

‘Niçin?’

‘Yaşadığımız bu alanda oluşturulanların sonucu olarak yalnızca gereksinimlerimizin peşine düşmek durumunda kaldığımızdan...’

‘Başka bir mutluluk oyunu mu?’

‘Hayır. Zoraki mutluluk oyunu bu...’

‘Ama...’

‘Boynundakini görüyor musun?’

‘Görüyorum...’

‘Bakmadan görüyorsun.’

‘Bu nasıl olur?’

‘Sepet sandığın şey yuvamız boynumuza bağlanmış içinde de serçelerimiz var.’

Adamın sözünden sonra boynundakinin bir kartal yuvası büyüklüğünde gecekondu olduğunu gördü. Geriledi biraz içindikilerin başları adama, gövdeleri de serçelere benziyorlardı...

‘Unutma ki aynaların iki yüzü var, çürümekte olduğunu, değiştiğini görüyoruz. Orada bir kostüm yok. Yanındaki kitaptan birileri giyinecekti onu. Bunlardan senin gibi kostümler sorumlu biliyor musun? Korkunç değil mi? Bardakine roller kesmeye durdu yine..’

İçinde bulunduğu ortama rağmen kendini yalnız gördü.

İssızlığın ortasında kalmış gibi...

Yalvarmaya başladı sese ve ilk kez yardım istedi ondan:

‘Yardım et.’

‘Senin yapabileceklerine katkıda bulunamam olanaksız.’

'Bitmeyen yeniden başlaması olmaz ki.'

'Yani ben...'

'Aklından çıkardıkça kostümleri tüketeceksin.'

'Kendime mi döneceğim.'

'Bilemem...'

'Başkalaşmak neyle peki?'

'Günüşiği ile.'

'Yok ki karanlıktayım şimdi.'

'Duyumsa her yerdedir o.'

'Nasıl?'

'Kapa gözlerini ve rahatla... Onu düşün sonra hep.'

Sessizlik büyüdü ve bozuldu sonra, gözlerini açtı. Uğur böceği kadar ışık gördü omzunda. Mutlandı... İçi ısındı...

'Sen?'

'Günüşiğiyim.'

'Kurtulacak mıyım?'

'Sen inandıkça sende büyüyeceğim ve karanlığını sileceğim.'

'Gerçekten mi?'

Tüm aklını tersyüz etmeye durdu. İşini sürdürürken daha çok ısındığını anladı. Yüzü güneşe döndükçe daha da aydınlanan dünya gibi düşündü kendisini, huzur buldu bundan.

Yükseliyordu artık.

Günüşğının alandakilerin gözlerini açtığını gördü, gülümsedi. Tıkaçlar düşüyorlardı kulaklardan. Kara gölgeler ve anıtsı kürsü buz gibi eriyordu. Gözleri yükseldikçe bardaki kostümün küçüldüğünü ve bir kurtçuğa benzediğini gördü. Kocaman ayna ışıkların kılıçlarına dayanamadı. Parçalandı büyük bir gürültüyle...

Elinden yere düşen bardağın sesiyle uyandı...

Yazdığı notları topladı kilimin üstünden. Masasına yürüdü. Devrilen bardağı kaldırdı. Gözleri panodaki yırtık kupürlere kaydı. Hiç anlam veremedi buna. Daktilonun başına geçti. Başında hafif bir ağrı vardı. Yeni bir isimle yeni şeyler yazmaya koyuldu. Onun yazdıkları daha çok ekstrem oyunlardı. İşin ilginç yanı da o ekstrem oyunların seyirci bulmasıydı. Bay K'nın 'Kostüm' lakabının asıl dayanağı oyunlardaki kişilerin kıyafetlerine aşırı özen göstermesiydi. Çoğu tiyatro yönetmeni onun bu dayatması ve ısrarı yüzünden oyunlarını sahnelemekten vazgeçmiştir ama o bildiğinden şaşmamıştır. Bildiğinden şaşmamasını kabul edip onun yazdığı oyunlar için sıraya giren yönetmenler de vardı. Bay K'ya bunlar fazlasıyla yetiyordu.

'Kitap kurdu, koşulları olmazsa olmaz, öyleyse koşullarıyla savaşmalı,' diyerek... Bu konuda bir oyun yazmaya koyulmuştu ve anlattığımız her şey de bununla başlamıştı.

...kitapçı, kostüm bay K'nın basına yansıyan özel yaşamını da yazdıklarını da çok ilginç bulurdu. Çünkü ilginç bulunduğu her yazarın kitabını -ki bunlar üzerine 'yıldız tozu düşmüş' yani ünlenmiş birkaç kadın ve erkek yazardı- ilgili rafla veya yeni gelen kitaplar tezgâhına koymadan önce okur ve fırsat yaratıp birkaç cümleyle de olsa sayılı daimi müşterisine de anlatırdı. Bu sayılı müşteriler de etrafındakilere kitabın reklamını yapar alınmasını sağlardı. İşte bu yüzden 'aykırı sevdalar söylencesi'ni okuyan kitapçı, onu hangi rafla koyacağını bilemedi, çünkü ne bir anlatı, ne bir deneme, ne bir hikâyeye ne de kısa bir roman veya uzun hikâyeydi... Mensur şiir, masal ya da Fabl olmadığından emindi. Kendine özgü olan bu kitabı kapı girişindeki sergiye koydu, diğer yeni kitaplarla birlikte. Bay K'nın hiçbir kitabına benzemiyordu. Bir iç dökme miydi yoksa özeleştiri miydi işin içinden çıkamadı. Daimi müşterileri olan kitap müptelalarının çok ilginç bulup üzerinde uzun uzun konuşacaklarına karar verdi ve onların gelmelerini bekledi...

...Kitapçının 'okuma müptelası' dediği daimi okurları, kitabı kitaplıklarına koydular okuduktan sonra; onlara ilginç gelen anlatıcı yazarın iç dökmesi ve kendisi olabilmek için bir iç yolculuğa çıkmış olmasıydı ve düşündüler: 'kostüm bay k' kendisini oluşturan koşulları alt edebilecek miydi, çıktığı iç yolculukta? Ve solucanlar 'aykırı sevdalar söylencesi'ni genelleştirebilecekler miydi? Bunca şeyden sonra diye...

Ve merakla bir sonraki kitabını beklediler dört gözle...

TACİM ÇİÇEK
AYKIRI SEVDALAR
SÖYLENCESİ



ekitap.aqorum.com